

Dersim | Yalanlar ve Gerçekler

kutuphaneci

Özgür Erdem

DERSİM - YALANLAR VE GERÇEKLER

Özgür Erdem

ISBN: 978-9944-109-89-5

İLERİ YAYINLARI

No: 198

Birinci Basım: Nisan 2010

Kapak Tasarımı: Selim Özübek

© 2010, İleri Yayıncılık Reklamcılık Tur. Nak. İnş. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.
Kitabın tüm yayın hakları İleri Yayıncılık Reklamcılık Tur. Nak. İnş. Gıda San.
ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinin yazılı izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLERİ YAYINLARI

Yönetim Yeri: Kazancı Yokuşu No: 21 D: 2 Taksim-Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 245 86 60

Yetkili Satış Temsilcisi: Sıraselviler Cad. No: 67 Kat: 4
(Alman Hastanesi yanı) Beyoğlu-İstanbul

Tel/Faks: (0212) 292 65 26-27 **İnternet:** www.ileri2000.org

e-posta: ileri2000@hotmail.com

Baskı ve Cilt: Günaydın Ofset (0212) 482 11 51

DERSİM
YALANLAR VE GERÇEKLER

İÇİNDEKİLER

Sunuş	7
Dersim’de Ne Oldu, Atatürk Ne Yaptı?	11
Kürtçülerin ve Fethullahçıların Yalanlarını Belgelerle Çürütüyoruz!	17
“Dersim Soykırımı”Tuzağına Düşmeyelim	40
Diyap Ağa Diyor ki: Ben Kürt Değil Türk’üm!	54
Diyap Ağa’nın Yıllardır Gizlenen Röportajı: “Biz Kürt Değiliz, Biz Türk’üz”	58
Sonsöz: 2010 Türkiye’inde Solcu, Devrimci ve Atatürkçü Olmak	64

Sunuş

Dersim İsyanı tartışmaları Kasım 2009'da başladı. Kürt Açılımının tartışıldığı bir Meclis oturumunda Onur Öymen'in "Dersim'de analar ağlamadı mı?" demesi üzerine Türkiye'deki bütün Atatürk düşmanı akımlar bir araya gelerek yaygara kopardılar. Bölücüsünden Fethullahçısına, 2. Cumhuriyetçisinden PKK kuyrukçusu Komprador Soluna tümü birden "Dersim İsyanı bastırılırken katliam yaşandı" yalanını pazarlamaya başladı.

İşin ilginç, bu tartışma yaşanırken, kimsenin çıkıp da "Böyle bir katliam yaşanmamıştır, bu tamamen uydurma bir emperyalist propagandadır." diyememesiydi. En samimi Atatürkçülerin bile "Acaba?" diye kuşkuya düştüğü o ortamda bir tek

TÜRK SOLU çıkıp Dersim isyanıyla ilgili gerçekleri ortaya koydu.

Bir iki istisna hariç, hiçbir Atatürkçü aydın, Dersim isyanıyla ilgili bu yalan kampanyasına direnemedi. En fazla, “*Hatalar olmuştur, ama Atatürk’ün bunlardan haberi olmamıştır,*” diyerek Atatürk’ü aklamaya çalıştılar. Yani kaçak dövuştüler.

TÜRK SOLU ise göğsünü gere gere, Dersim isyanı bastırılırken bir katliam yaşanmadığını, yaşananların bir ayaklanmanın bastırılmasından ibaret olduğunu, isyanın da zaten gerici bir isyan olduğunu ve Atatürk’ün bu isyanı bastırarak son derece doğru hareket ettiğini savundu.

Elinizdeki kitap işte bu tartışmanın en sıcak döneminde yazılmış yazıların derlenmesidir.

İlk üç yazı, Türkiye’de bütün Atatürkçü aydınların sindiği bir dönemde cesurca Atatürk’ü ve Cumhuriyet’i savunan yazılardır.

“*Diyap Ağa Diyor ki: Ben Kürt Değil Türk’üm*” başlıklı dördüncü yazı ise aslında Dersim İsyanı tartışmalarından önce kaleme alınmıştır. Ancak konuyla ilgili olduğu için kitaba eklenmiştir.

Bir Kürt isyanı olan Dersim İsyanına katılan aşiretlerinin aslında Türk olduğu pek çok tarihçi tarafından da ortaya konuyor. İlginç olan, Kurtuluş Savaşı’na destek olan Kürtlerin temsilcisi olarak gösterilen Dersim mebusu Diyap Ağa’nın 1931 yılında verdiği bir röportajda Türk olduğunu dile getirmesidir.

Dersim’le ilgili tartışmalara katkı sunsun diye bu röportajı inceleyen yazıyı ve röportajın aslını da

kitabımıza ekliyoruz.

Beşinci yazı olan “2010 Türkiyesinde Solcu, Devrimci ve Atatürkçü Olmak” ise kitap baskıya hazırlanırken kaleme alındı. Dersim isyanı tartışmalarını kavramsal bir çerçevede değerlendirmeyi amaçlayan bir yazıdır.

Kitap, şüphesiz çok daha ayrıntılı olabilir, Dersim’de katliam olmadığına ilişkin daha fazla kanıt içerebilirdi. Oysa, kanıt göstermesi gereken varsa, o da katliam yalanını ortaya koyanlardır. Ve gözüken o ki, yaygara koparmanın ötesinde bir şey yapamıyorlar ve elle tutulur bir kanıt da ortaya koymıyorlar.

Zaten kitabın amacı bütün yalanlara yanıt vermek değil, Dersim’de katliam olduğu yalanını ortaya çıkaran emperyalist merkezleri deşifre etmek ve bu yalanın asıl amacını ortaya koymak. Bir yalanı açığa çıkarmanın bazen en kolay ve akılcı yolu, amacını ortaya koymaktır. Biz de kitabımızda bunu yapmaya çalıştık.

Özgür Erdem
21 Nisan 2010

Dersim'de Ne Oldu Atatürk Ne Yaptı?

Dersim Niye İsyan Etti?

Naşit Uluğ'un 1938'de basılmış "*Tunceli Medeniyete Açılıyor*" isimli kitabını okumadan Dersim isyanının niye çıktığı, Atatürk'ün bu isyanı bastırmaya neden bu kadar önem verdiği anlaşılamaz.

Kitapta şu değerlendirme yapılıyor:

"Doğu illerimizdeki kötülüklerin başında memleketin emniyet ve asayişini tehdit eden hıyanet ve şekavet ocakları vardı. Halkı esir gibi kullanan derebeylik ve toprak ağalığının yanında, bunların daha korkuncu olarak aşiret sistemi geliyordu. Bu sistem, Kemalist rejim muvacehesinde fiili bir isyan ve itaatsizlikten farklı görünmüyordu."

Gerçekten de doğu illerindeki aşiret yapısı, Atatürk'ün en çok mücadele ettiği düşmanlardan biriydi. Yüzlerce yıldır, bölgede feodal bir baskı düzeni kurmuş olan Kürt aşiretleri en başından itibaren Atatürk'ün bu medeniyet projesine karşı çıktılar. Ve kendi gerici toplumsal yapılarını devam ettirmeye çalıştılar. Kurtuluş Savaşı'yla kovulmuş emperyalistler de Kürt aşiretlerinin bu gerici isyanlarını her seferinde destekledi.

1937 ve 1938'deki Dersim isyanları Atatürk dönemi Kürt isyanlarının en sonucusudur.

Tabii, Atatürk bu isyanları bugünkü AKP iktidarı gibi izlememiş, isyancılarla anlaşmamış, isyancıların ardındaki emperyalistlere teslim olmamış ve Türk milletini bölecek adımlara izin vermemiştir. Dersim isyanı "açılımlar"la ve isyancıların bölücü emelleriyle uzlaşılarak değil, askeri bir harekâtla bastırıldı. Aynen Şeyh Said ve Ağrı isyanı ve diğer Kürt isyanlarında yapıldığı gibi...

Bugün feryat figan eden Kürtçülerin derdi de işte budur. Türk devletinin PKK terörüne teslim olmasını ve bir Kürt devletine göz yummasını isteyenler, Atatürk'ün Dersim isyanını bastırmak için yaptıklarına tabii ki karşı çıkacaktır.

Amaçları Atatürk'e Saldırmak

Dersim isyanıyla ilgili yürütülen Kürtçü propagandanın kökeninde derin bir Atatürk düşmanlığı yatıyor. Atatürk'e açıktan saldırmaya cesaret edemeyen Kürtçüler, "Dersim'de katliam yaşandı" yanlışlarıyla bunu dolaylı yollardan gerçekleştirmeye

alışıyor.

Halbuki, Kürtçülerin iddiasının aksine Dersim isyanı bastırılırken bir “Kürt katliamı” kesinlikle yaşanmamıştır. Aşiretleri tasfiye eden, Doğu insanımızı sömüren derebeylik rejimini ortadan kaldıran Atatürk devrimlerine karşı direnen gericilerle mücadele edilmiştir, o kadar.

Dersim isyanı askeri bir harekâtla bastırılmıştır, ancak bu harekâtta iddia edildiği gibi büyük katliamlar falan yaşanmamıştır. Kürtçülerin “90 bin kişi öldürüldü, 100 bin kişi zorla g ettirildi” iddiaları bir hayalden başka bir şey değildir. Yalnızca nüfus rakamlarına bakmak bile bu yalanı ortaya koymak için yeterlidir.

İsyan ncesi Tunceli nüfusu 1935 rakamlarına göre 100 bindir. İsyan sonrasındaki 1940 sayımında 95 bindir.

Aradaki 5 bin fark da isyan sonrası zorunlu göçe tabi tutulan aşiretlerin nüfusudur. Hangi aşiretten kaç kişinin zorunlu iskana tabi tutulduğu belgelerde de sabittir ve bunun toplamı da 3470’dir!

Üstelik, 1940 yılı sayımındaki 95 bin nüfus o dönem için çok büyük bir rakamdır. Tunceli’de bugün bile, 2008 rakamlarına göre, 87 bin kişinin yaşadığını düşünürsek, iddia edildiği gibi bir katliamın yaşanmadığı kolaylıkla ortaya çıkar.

Atatürk İsyana Hazırlıklıydı

Kürtçüler Dersim’de sistemli bir katliam yaşandığını iddia ediyor. Halbuki durum böyle değildir.

Dersim isyanı için Kürt aşiretleri yıllarca hazır-

lık yapmış, Atatürk liderliğindeki Türk devleti de isyan başlayana kadar askeri hiçbir harekâta girişmemiştir. Kemalist iktidarın 30'lu yıllarda Tunceli'de yaptıklarını incelersek bu gerçeği görebiliriz.

1930'daki Ağrı isyanının bastırılmasının ardından Doğu Anadolu'daki gücüne büyük darbe vurulan Kürtçülüğün Dersim dışında tutunabilecek bir yeri kalmamıştı. Dersim'deki Kürt aşiretlerinin bir ayaklanmaya hazırlandığı daha 30'ların başlarında tespit edilmişti. Pek çok resmi raporun yanı sıra dönemin Başbakanı İsmet İnönü ve Ekonomi Bakanı Celal Bayar'ın Şark Raporları da bu konuda uyarılarla doludur.

Atatürk de isyanı elleri kolları bağlı beklemez. 1935'te *"Tunceli Vilayetinin Kurulmasına İlişkin Kanun"* kabul edilir. O zamana kadar Dersim olarak bilinen yöreye Tunceli ismi verilir.

Ancak Atatürk, Tunceli'de yalnızca askeri önlemler almaz, Tunceli'ye *"medeniyet"* götürülür. Yüzlerce yıldır şehir merkezlerinden kopuk yaşamış Tunceli köyleri yapılan yol ve köprüler sayesinde *"medeniyet"* le tanışır.

Hastane yapılır, doktor götürülür.

Okul yapılır, öğretmen götürülür.

Mahkeme yapılır, adalet götürülür...

Köylüyü baskı ve zulüm altında tutan aşiret reislerinin silahlarına el konulur...

Tabii tüm bu *"medenileşme"* hareketi gerici Kürt aşiretlerinin direnişiyle karşılaşır.

Ve...

1937 yılının 21 Martında, yani bugün PKK'lıla-

rın da ayaklanma günü olarak kutladığı Nevruzda, Seyit Rıza liderliğindeki Abasan Aşireti, Harçik Köprüsü'nü yakarak isyanı başlatır. Aynı gece bir karakolumuzu basarak 33 askerimizi şehit ederler. 1920 Koçgiri isyanını liderlerinden ve Ağrı isyanına da katılmış olan Alişer ile Nuri Dersimi de isyancılar arasındadır.

Ertesi gün Pah Hükümet Konağı, ilçede yeni kurulmuş ilkokul ve hastane de isyancılar tarafından ateşe verilir. İsyanın hedefi açıktır: Atatürk Cumhuriyeti'nin Tunceli'ye götürdüğü "medeniyet" in bütün simgeleri...

Tabii Atatürk, isyanın hemen bastırılmasını emreder. Ve dönemin Tunceli Valisi Korgeneral Abdullah Alpdoğan'ın komutasındaki 20 bin kişilik bir kuvvetle isyan bastırılır.

Seyit Rıza da dahil olmak üzere elebaşları yakalanır ve idam edilir.

"*Dersim Harekâtı*" olarak bilinen bu isyan bastırma operasyonu, bölgedeki aşiretlerin gücü tamamen kırılana kadar sürer. Aşiretlerin önde gelenleri, Tunceli dışına sürülür ve bölgede Cumhuriyet rejimi tam anlamıyla tesis edilir.

Atatürk, Dersim isyanı bastırıldıktan sonra gittiği Tunceli'de Seyit Rıza'nın idam edildiği gün Munzur dağlarına sırtını vermiş "keyif sigarası" içiyor. (17.11.1937)

Kürtçülerin ve Fethullahçıların Yalanlarını Belgelerle Çürütüyoruz!

Dersim isyanıyla ilgili atılan en büyük yalan, isyanın büyük bir katliamla bastırıldığıdır. Doğru, isyan çok sert bir şekilde, isyancılarla çarpışa çarpışa bastırılmıştır ancak iddia edildiği gibi bir katliam yoktur. PKK'lıların iddialarına göre toplam 90.000 insan öldürülmüş, 100.000 kişi ise sürülmüştür. Halbuki, resmi rakamlara göre, ilk Dersim harekâtında öldürülen isyancı sayıcı sadece 265'tir, şehit asker sayısı ise 29. Toplam idam edilen sayısı ise 7'dir! Bunlar da elebaşları olan aşiret reisleridir.

İşte Atatürk iktidarının verdiği rakamlar.

İsteyen Atatürk'e inansın, isteyen PKK'ya...

Seçim serbest!

GERÇEKLER

Varan 1:

İsyanın Lideri Seyit Rıza

Bir Tarikat Şeyhi ve Aşiret Reisiydi

Kendisine solcuyum, ilericiyim, sosyalistim diyen bir insanın Dersim isyanını savunması kadar komik bir şey olamaz. Çünkü Dersim isyanı kesinlikle bir halk hareketi ya da ilerici bir ayaklanma değildir.

İsyanın lideri Seyit Rıza, Dersimli bir aşiret reisiydi. Ve ayaklanmasının tek nedeni Atatürk'ün Dersim'deki aşiret yapısını ortadan kaldırmak istemesidir. Seyit de zaten bir isim değil, "Peygamber soyundan gelen Şeyh" anlamında yerel bir dini ünvandır!

Anlayacağınız, Dersim isyanı, bir derebeyinin, bir dini liderin, bir tarikat şeyhinin, bir aşiret reisinin Atatürk Cumhuriyeti'ne karşı ayaklanmasından başka bir şey değildir. Bu anlamda Menemen ayaklanmasından hiçbir farkı yoktur.

Varan 2:

İsyancılar Fransız İşbirlikçisiydi

Bütün diğer Kürt isyanları gibi Dersim isyanı da emperyalistlerin kışkırtma ve desteğiyle başlamıştır. Nasıl Şeyh Sait isyanı Musul-Kerkük meselesinin görüşüldüğü bir dönemde İngilizler için bir koz olduysa, Dersim isyanı da Hatay meselesinin tartışıldığı bir dönemde Fransızlar tarafından kullanılmıştır.

Seyit Rıza

Nitekim, isyancıların üzerinden Fransız ordusu-na ait silahlar çıkmış, elebaşlarından Nuri Dersimi de, isyan bastırılınca Fransız mandası altındaki Suriye'ye kaçmış ve Fransız Hükümeti'nin koruması altında yaşamıştır.

Bugün "Dersim'de katliam yaşandı" yalanlarının AB koruması altındaki sempozyumlarda dile getirilmesi bu nedenle bir tesadüf değildir.

Varan 3:

Seyit Rıza İngiltere'den Destek İstedi

Dersim isyanının lideri Seyit Rıza'nın isyan sırasında İngiliz Dışişleri Bakanlığı'na gönderdiği 30 Temmuz 1937 tarihli şu mektup Kürt isyanlarının işbirlikçi karakterinin en açık delillerinden birisidir:

"Büyük Britanya Dışişleri Bakanlığına,

Yıllardır, Türk Hükümeti Kürt halkını asimile etmeye çalışıyor ve bu amaçla halkı eziyor, Kürtçe yayınları ve gazeteleri yasaklıyor, anadilini konuşan insanlara işkence ediyor ve sistematik olarak insanları Kürdistan'ın bereketli topraklarından söküp Anadolu'nun çorak bölgelerine göçe zorluyor ve birçoğu oralarda telef oluyor. Türk Hükümeti son olarak, hükümetle yapılan anlaşma gereği, bu işkencelerin dışında tutulan Dersim'e de girmeye çalıştı. Bu olay karşısında Kürtler, uzak sürgün yollarında yok olmaktansa, 1930'da Ağrı Dağında, Zilan vadisinde ve Beyazıt'ta yaptıkları gibi, kendilerini savunmak üzere silaha sarıldılar. Üç aydan beri ülkemi, acımasız bir savaş kırıp geçiri-

Nuri Dersimi (sağda) Divriği Hapishanesinde (1921)

yor. Savaş araçları bakımından eşitsizliğe rağmen ve bombardıman uçaklarının yangın bombaları, zehirli gaz bombaları atmalarına rağmen, hen ve arkadaşlarımız Türk ordusunu başarısızlığa uğrattık. Direncimiz karşısında Türk uçakları köyleri bombalıyor, ateşe veriyor, savunmasız kadın ve çocukları öldürüyor ve böylelikle Türk Hükümeti, başarısızlığının intikamını tüm Kürdistan'da işkence yaparak almak istiyor. Hapisler, ağzına kadar masum Kürtlerle doludur. Aydınlar kurşuna diziliyor, asılıyor veya Türkiye'nin ücra köşelerine sürgüne gönderiliyor. Ülkelerinde bulunan 3 milyon Kürt, barış içinde yaşamak, özgür, kendi ırkını, dilini, geleceğini, kültürünü ve uygarlığını korumak istiyor; benim sesimle ekselanslarınızdan maruz bulunduğu zulüm ve adaletsizliğe son vermek için, Kürt halkını hükümetinizin yüksek ahlakî etkisinden yararlandırmanızı diliyor. Sayın Bakan, en derin saygılarımızı sunmaktan onur duyuyorum.

Seyit Rıza
Dersim Başkomutanı

Varan 4: Dönemin Komünistleri de İsyanı Karşı Çıkıyor ve Atatürk'ü Haklı Buluyordu

O dönem, Türkiye Komünist Partisi de, Komünist Enternasyonal de Dersim isyanının feodal ve gerici bir ayaklanma olduğunu tespit etmişti:

“İki ayı aşkındır Ankara Hükümeti, Dersim bölgesindeki Kürt aşiretlerinin yeni bir gerici ayaklanmasını bastırmakla uğraşıyor. Feodal unsurlar, Kemalist Parti tarafından gerçekleştirilen reform-

lara rağmen, bugüne kadar ülkenin bu sapa bölgesinde barınmayı başarmışlardır. Dersim, Türkiye'nin ulusal ekonomisinin dışında kalmaktaydı. Öyle ki başka bir vilayetten hiçbir tüccar, Dersim'de iş yapmayı göze alamazdı. Devletin Dersim'de askerlik yükümlülüğünü gerçekleştirmesi ve yasal vergileri toplaması, bugüne kadar mümkün olmamıştır. Dersim'in hakim tabakaları, yürürlükteki yasalara rağmen, kendi yasadışı ayrıcalıklarını koruyabilmişlerdir. (...)

Amacı, göçebelige son verme ve aşiret reisleriyle (şeyhler, beyler, ağalar ve seyitler) onların kiralık adamlarını Batı Anadolu'nun modernleşmiş vilayetlerine sürme hedefini güden bir reform planını zorla uygulamaktır. Bugün, Kemalist hükümetin enerjik reformları yüzünden kendi iktidarlarını tehdit altında hisseden feodal unsurların ümitsiz direnişiyle karşı karşıya bulunuyoruz. İsyanın arefesinde Tapu Kadastro İdaresi, feodal aşiret reislerinin elinde bulunan halka ait malların incelenmesi ve saptanmasına ilişkin hükümet önlemlerini uygulamaya başlamıştı. Bu durumda feodalizm, kendi yasadışı egemenliğinin iktisadi temellerini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu hissetti. İşte, özellikle bu önlem, isyana yol açan neden olmuştur." (Komünist Enternasyonal yayın organı Rundschau, 29 Temmuz 1937)

Komünist Enternasyonal, 1925'teki Şeyh Said isyanına da şu gerekçelerle karşı çıkmıştı:

"Mustafa Kemal, genel olarak ulusal kurtuluş hareketini temsil etmekte ve Türkiye'nin demokratlaşması ve feodal kalıntılar ile Müslüman din a-

damlarının etkisinden kurtarılması için çalışmaktadır. Kemal'e karşı, ilk olarak emperyalizm, ikinci olarak feodal ağalar, üçüncü olarak din adamları ve dördüncü olarak liman şehirlerinin yabancı sermayeye bağlı ticaret burjuvazisi mücadele etmektedir."

Varan 5:

İsyan Atatürk'ün Baskıları Yüzünden değil Atatürk Döneminde Yapılan Köprü ve Yollar Yüzünden Çıktı

Dersim isyanı iddia edildiği gibi Atatürk Cumhuriyeti'nin Kürtlere yönelik baskıları yüzünden başlamamıştır. Halka baskı yapmak bir yana, Atatürk, Dersim'deki aşiret yapısını dağıtarak Tunceli halkını özgürleştirmek için büyük çaba göstermekteydi. Şehrin ismi bu yüzden Osmanlı dönemi ni çağrıştıran Dersim bırakılarak Tunceli olarak değiştirilmişti.

Bu nedenle bugün Tunceli ismine tahammül edemeyenlerin, Atatürk'ün Şapka Devrimine karşı çıkanlardan hiçbir farkı yoktur. Dersim ismi isyanın değil, halk üzerindeki feodal baskının simgesidir. Tunceli ise derebeylik baskısını kaldırmak isteyen Atatürk devrimciliğinin adıdır.

Ancak çıkarları zedelenen aşiretler ve "seyit" denilen din adamları Atatürkçü devrimlere karşı çıktılar. Menemen'de yaşanan gericici isyanın bir benzeri böylece Dersim'de başlamış oldu.

İsyancıların ilk hedefi de devletin binbir zorluk ve masrafla yaptığı köprüler oldu. Gericiler, "me-

deniyet”in örneği sayılan bir köprüye bile tahammül edememişti!

YALANLAR

Yalan 1:

İsyan Bastırılırken 100.000 Kişi Öldürüldü

Nasıl ki, sözde Ermeni soykırımını iddialarında “1.5 milyon Ermeni öldürüldü” palavraları yıllardır söylene söylene bir gerçekmiş gibi beyinlere kazınmışsa, aynısı sözde Dersim katlimaylı ilgili yapılmak istenmektedir. Bu iki yalan da gerçeklerden eşit derece uzaktır.

Dersim katliamıyla ilgili verilen rakamlar her şeyden önce nüfus istatistikleriyle örtüşmemektedir. 100 bin kişinin katledildiği iddia edilmektedir, ancak Tunceli’nin 1935 ve 1940 yılındaki nüfus rakamları ortadadır: 1935’te 101 bin. 1940’ta ise 95 bin!

Aradaki 6 bin sayılık farkın tümü de öldürülen insan değildir elbet. Zorunlu göçe tabi tutulanlar da isim isim bellidir.

Bu kuyruklu yalan bir de resmi kaynaklara dayandırılmaktadır! Halbuki, hiçbir resmi kaynakta 100 bin kişi öldürüldüğünden bahsedilmemektedir. Kimileri Genelkurmay belgelerinde “13 bin” kişinin öldürüldüğünün yazılı olduğunu söylemektedir ama böyle bir belge de yoktur. Ölü rakamlarıyla ilgili verilen tek resmi rakam şudur: “*Tarama bölgesinden ölü ve diri 7.954 kişi çıkarılmıştır.*”

Bu, “1938 Yılı Tedip Harekâtı”nın sonuç rapo-

İsyancıların yıktığı köprüler isyan bastırıldıktan sonra hızla yeniden yapıldı. Atatürk, Tunceli'deki Singeç Köprüsü'nün açılışında görülüyor. (17 Kasım 1937)

21 Mart 1937'de yakılan Harçık Köprüsü. İsyancıların ilk hedefi Munzur etrafındaki iki dağlık bölgeyi birbirine bağlayan bu köprü oldu.

runda verilen rakamdır. Bu harekâtın amacı, Tunceli bölgesinin bütün eşkıya ve isyancılarдан arındırılmasıdır. Şehir tamamen bir çembere alınmış ve köyler, ahırlar, mağaralar, ağaç kovukları da dahil olmak üzere bütün bölge karış karış taranarak kanun kaçakları yakalanmıştır. Bunlardan silahla karşılık verenlerle doğal olarak çatışmaya girilmiştir, ancak büyük çoğunluğu canlı olarak yakalanmıştır.

Bütün bu harekâтта ölü ya da diri yakalanan insan sayısı da görüldüğü gibi 7.954'tür. Bu, Tunceli nüfusunun %10'undan az bir rakamdır. Dolayısıyla "çoluk çocuk demeden, yaşlı genç ayırt etmeden katliam" gibi palavraların hiçbir dayanağı yoktur.

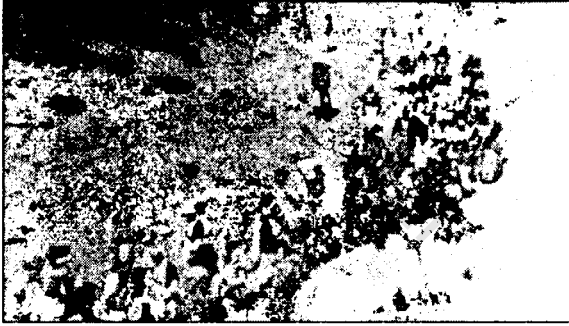
Yalan 2: Çocuklar Kurşuna Dizildi, Hamile Kadınlar Öldürüldü...

Sözde Dersim katliamıyla ilgili anlatılan efsanelerden en yaygın olanı çoluk çocuk demeden bütün Dersimlilerin kurşuna dizildiğidir. Hatta sözde görgü tanıkları bu yalanların kanıtı olarak gösterilir.

Halbuki isyanın üç önemli liderinden Alişir isimli olanı öldürülmüş, Nuri Dersimi Suriye'ye kaçmış, Seyit Rıza ise sağ yakalanıp yargılandıktan sonra idam edilmiştir. İsyana destek olan aşiretlerin liderlerinden de sadece 7'si idam edilmiştir. Diğerleri zorunlu göçe tabi tutulup batıya sürülmüştür.

İsyanın elebaşları mahkemede. Atatürk rejimi, bu elebaşlarından sadece 7'sini idam etti. Diğerlerini ise batıya sürmekle yetindi. Elebaşlarını bile öldürmeyen, mahkemelerde yargılayanlar çocukları niye katletsin?

Sözde Dersim soykırımının sözde kanıtı bir fotoğraf... Bu fotoğrafı bütün bölücü yayınlarda, internet sitelerinde bulabilirsiniz. Bölücü propagandaya göre fotoğraftaki 217 insan ölüme götürülmektedir. Ancak fotoğrafta ne bir ölü ne de yaralı vardır. Silahlı tek bir kişi bile yoktur. Zaten fotoğrafta 14 Ağustos 1938'de zorunlu göçe maruz kalan Halvori köyü sakinleri görülmektedir. Bütün resmi belgelerde de sabittir ki, bu köyden göçenler zorunlu iskana tabi tutuldukları bölgeye sağ salım ulaşmıştır. Yani fotoğraftaki hiç kimse katliama falan uğramamıştır.

Atatürk iktidarının katliam yapmak gibi bir niyeti olsa, neden isyan liderlerini batıya sürerken çocukları kurşuna dizmeyi tercih etsin? Gerçekten bir katliam olsa, isyan liderleri sağ bırakılır mıydı?

Yalan 3:

Resmi Raporlara Göre 13 Bin Kişi Öldürülmüş

İşte sözde katliamın bir başka sözde belgesi... (sağ sayfada) Bütün bölücü yayınlar, dönüp dolaşıp bu tabloyu koyarlar katliamın belgesi diye. Ancak tablonun hiçbir resmîyeti yok. Üzerinde ne bir resmi mühür var ne de bir imza!

Daktiloyla hazırlanmış herhangi bir çizelge. Bu belgeyi evinde daktilo olan herhangi birisi hazırlayabilir!

Yalan 4:

İsyandan Sonra 100.000 İnsan Zorla Göçertildi

Bir başka büyük yalan... Resmi raporlarda zorunlu göçe tabi tutulan herkes isim isim bellidir. Toplam sayı ise 3.470'tir. Üstelik aşiretlerin tümü birden göçertilmemiştir. İsyana destek veren 347 aile belirlenmiş, her birinden 10 kişi seçilmiş ve batıya sürülmüştür.

Bu da zorunlu göçün bölgeyi Dersimlilerden arındırmak değil, isyancıların gücünü azaltmak olduğunun en güzel göstergesidir.

Atatürk iktidarının verdiği rakamlara inanmayanlar için nüfus istatistiklerini tekrar hatırlatmak

gerekecektir:

1935'te 101 bin olan Tunceli nüfusu 1940'ta 95 bine inmiştir. Yani, Dersim'den 100 bin kişinin göç ettirilmiş olması mümkün değildir. Toplam nüfus zaten o kadardır.

Yalan 5:

Munzur Suyu Kan Akmıştı

"O kadar çok insan öldürülmüştü ki, Munzur suyu kan akmıştı." Bu da herhalde sözde Dersim katliamıyla ilgili en sık kullanılan söylencelerden birisi. Şimdi bu yalanın da kaynağını ortaya koyuyoruz: Necip Fazıl!

Evet, Şeriatçı ve Atatürk düşmanı şair Necip Fazıl bir yazısında şöyle diyor: *"Mazgirt Persemek nahiyesinin halkı doğranmakta. Merhamet sahiplerinden biri, bir ile 10 yaş arasında 20 kadar çocuğu alıp bir derenin içine saklamıştır. Vaziyet haber alınıyor. Çocukların öldürülmeleri emri veriliyor. Fakat bu emri yerine getirebilecek kimse zuhur etmiyor. En katı yürekli bile böyle müdafaasız masum yavrulara silah kullanamayacaklarını söylemeye mecbur kalıyorlar. Nihayet karanlık suratlı bir adam bulunuyor. Ve bir dere içinde titreşe titreşe bekleyen 20 masumun işini bitiriyor. Murat suyunun kandan kıpkızıl aktığını görenler olmuştur."*

İşin çok daha vahimi, Necip Fazıl'dan bu yazıyı aktaranın kimliği: Başbakan Tayyip Erdoğan!

Buyurun... İsteyen Tayyip'e inansın, isteyen Atatürk'e...

Seçim serbest!..

Yalan 6:

Dersimliler Alevi Oldukları için Öldürüldü

Bu da PKK'lıların Aleviler arasında örgütlenebilmek ve Aleviliği Türk kimliğinin dışında ayrı bir kimliğe dönüştürmek için uydurduğu yalanlardan biridir.

Dersim'de isyan eden aşiretler Alevi aşiretleridir, ancak isyanın Alevilikle hiçbir ilgisi yoktur. Sivas, Çorum, Tokat, Malatya gibi illerimizden hiçbir Alevi topluluğu isyana destek olmamıştır.

İsyan açıkça bir Kürt isyanıdır. Dönemin Atatürk iktidarı tarafından da böyle değerlendirilmiştir, isyancıların söylemi de bu şekildedir. Nitekim Seyit Rıza'nın İngilizlere yazdığı mektup incelendiğinde görülecektir ki, Kemalist iktidarın Kürtlere zulmünden bahsetmekte, Alevilik kelime olarak bile geçmemektedir.

Nitekim Atatürk dönemi Türkiye Cumhuriyeti'nde Alevi kimliğine karşı hiçbir hareket olmamıştır. Atatürk'ün Kürt kimliğine karşı mücadelesi biliniyor. Atatürk'ün Kürt kimliğiyle ilgili görüşleri pek çok resmi belgede rahatça görülebilir. Ancak Alevi kimliğine karşı böyle bir tutum kesinlikle yoktur.

Aksine Dersimlilerin Alevi olduklarının kabul edildiğini gösteren pek çok resmi rapor vardır. Örneğin Jandarma Genel Komutanlığı'nın bir raporu Dersim'i şöyle değerlendirmektedir:

“O halde her zaman Dersim'e karşı yapılacak tedip hareketi beyannamesi ve hedefi ne Türklük Sünnilik ve ne de Alevilik olayıp ancak devlet ka-

nunlarına mutlak itaat ve şekavetin meni gibi Dersim'i ve aşiretleri fikren ve zihnen de çeलेcek ve mukavemet imkanlarını çok azaltarak ve namuslu ahaliyi bitaraf ve belki de devlet tarafında bulunduracak bir esasa istinat ettirilmek icap eder. Ve ancak bu suretledir ki bir kısmı Türkçe bilmeyen bu eski Türkler kendi asıl milliyetlerine, Türklüklerine tedricen ısınmış ve dönmüş olacaktır."

Bu raporda da açıkça görülmektedir ki, Atatürk Cumhuriyeti Dersim isyanını bastırırken Alevi kimliğini hedef olarak kesinlikle belirlememiştir.

Yalan 7:

Dersim'e Tahammül Edemeyen Atatürk, İsyanı Bastıran "Tunç Eli" Harekâtına İstinaden Şehre "Tunceli" İsmi Verdi

Dersim isyanıyla ilgili en bariz yalanlardan birisi de budur. Dersim isminin Tunceli olarak değiştirilmesi 1935 yılında çıkan "Tunceli Kanunu"yla gerçekleştirilmiştir.

Tunceli'deki aşiret yapısını ve feodal düzeni yıkmak için yaptığı düzenlemelerden birisi şehrin ismini de değiştirmek olmuştur.

"Tunceli" ismini kabul etmemek bugün herhangi bir Atatürk devrimini kabullenmekten farksızdır.

Ortada tahammül edemeyen biri aranıyorsa o da "Tunceli" ismine tahammül edemeyen PKK'lılardır.

Dersim isyanını bastırma harekâtına katılanlara verilen madalyon. Manevranın isminin "Tunceli" olması PKK'lıların iddia ettiği gibi isyancıların üstüne "Tunç Eli" gibi inmekten değil şehrin isminin 1935'ten beri Tunceli olmasından kaynaklanıyor.

Yalan 8:

Seyit Rıza, Atatürk Affetmesin Diye Alelacele Asıldı

Bir başka yalan da Seyit Rıza'nın Atatürk'le görüşmek istediği, af talep edeceği, Atatürk'ün 1937'deki Tunceli ziyaretinden hemen önce, bu görüşmeyi engellemek isteyenler tarafından alelacele idam edildiğidir.

Ne büyük bir tesadüftür ki, bu yalanın tanığı da bir başka sağcı siyasetçi, İhsan Sabri Çağlayangil'dir! Bu propagandanın esas amacı Seyit Rıza'yla Atatürk'ün masaya oturacağı yalanını ortaya atıp bugün de Apo'nun ve PKK'nın masaya oturmasına Türk insanını razı etmektir.

Atatürk'ün Seyit Rıza'yı muhattap bile almayaacağı açıktır. Bu görüşmenin engellendiğini iddia edenler lütfen Seyit Rıza'nın aşağıdaki fotoğrafına bir baksın. Sizce Atatürk şu kılıktaki bir tarikat şeyhiyle görüşmeyi kabul eder miydi?

Seyit Rıza'nın Atatürk'ün Tunceli gezisinin hemen öncesinde idam edildiği doğrudur. Ancak bunun nedeni, Atatürk'ün olası bir affını engellemek olamaz. Olsa olsa Atatürk'ün "Hâlâ asamadınız şu şu elebaşını?" diye kızmasını engellemektir!

Yalan 9:

İsyan Bastırılırken Yaşanan Katliamlardan Atatürk'ün Haberi Yoktu

Kimileri de akılları sıra Atatürk'ü aklamak için Atatürk'ün katliamdan haberi olmadığını iddia ediyor. Bu, her şeyden önce sözde katliamın gerçek olduğunun kabul edilmesi demektir ki, bu sinsî propagandaya kanmamak gerekir.

Gerçek ise tam tersidir. Atatürk döneminde Atatürk'ün onaylamadığı bir harekâtın yapılması mümkün değildir. Üstelik Dersim Harekâtının planlanmasını bizzat Atatürk yapmıştır. İnanmayan Trabzon'daki Atatürk Köşkü'ne gidip bakabilir. Burada, Atatürk'ün üzerinde harekât planlarını çalıştığı harita görülebilir.

Ancak yalan propagandada sınır yok. Kimileri ise şöyle diyor: Atatürk ilk harekâttan haberdardı. Ancak 1938'deki ikinci harekât sırasında hastaydı. Olayların farkında değildi. Zaten esas katliam da ikinci harekâtta yaşandı.

Halbuki Atatürk hasta olduğu dönemde bile devlet meseleleriyle ilgilenmeyi bırakmayan bir liderdir. Yalnızca durumunun çok çok kötü olduğu son birkaç gününde devlet işlerinden çekilmiştir. İkinci Dersim Harekâtı ise 16 Eylül 1938'de bit-

Seyit Rıza

Şeyh Sait idam sehpasında...
Şeyh Sait'in idam edilmesini
engellemeyen Atatürk Seyit
Rıza'ninkine niye karşı çıksın?

miştir. Yani gidişatından ve sonuçlarından Atatürk'ün haberinin olmaması mümkün değildir.

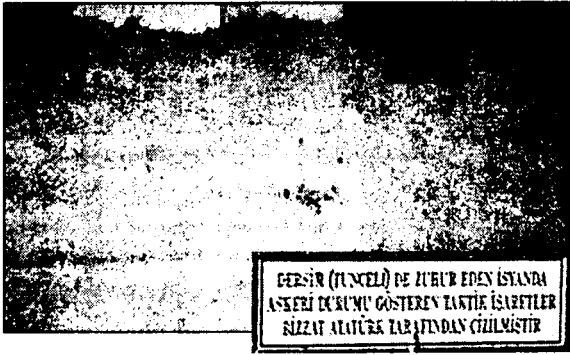
Nitekim Atatürk 1 Kasım 1938 tarihli TBMM yeni yasama yılı açılış konuşmasında bile Dersim harekâtından bahsetmiştir. Bu konuşma Atatürk tarafından yazılmış, ancak hastalığı nedeniyle Ankara'ya gidemediği için dönemin Başbakanı Celal Bayar tarafından okunmuştur. Konuşmanın Dersim'le ilgili bölümü şöyledir:

“Uzun yıllardan beri sürgelen ve zaman zaman aşırı bir duruma giren Tunceli’deki toplu haydutluk olayları belli bir program içindeki çalışmaların sonucu olarak kısa bir zamanda ortadan kaldırılmış, o bölgede böyle olaylar bir daha tekrarlanmamak üzere tarihe aktarılmıştır.”

Atatürk'ün amacının Dersim halkını ortadan kaldırmak değil, bölgedeki aşiret yapısını tasfiye etmek olduğu da o dönem yaptığı konuşmalarda net bir şekilde görülebilir. 1 Kasım 1937 tarihli konuşmasında şöyle demektedir:

“Her şeyden önce ülkede topraksız çiftçi bırakılmamalıdır. Bundan daha önemlisi de bir çiftçi ailesini geçindirebilecek toprağın -hiçbir nedenle ve biçimde- bölünemez hale getirilmesidir. Büyük çiftçi ve çiftlik sahiplerinin işleyebilecekleri toprak genişliği, söz konusu toprağın bulunduğu bölgenin nüfus yoğunluğuna ve toprağın verimine göre sınırlandırılmalıdır.”

Dersim'deki geri toplumsal yapının tasfiyesi, Atatürk'ün çok önem verdiği ve özellikle üzerinde durduğu bir meseledir. İsyandan çok önce, 1 Ka-

Trabzon Atatürk Müzesi'ndeki harita ve altındaki levha: "Tunceli'de zuhur eden isyanda askeri durumu gösteren taktik işaretler bizzat Atatürk tarafından çizilmiştir."

sım 1936'da bile Atatürk Dersim meselesine şöyle yaklaşmaktadır:

"Dahili işlerimizden en mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan işbu yara-yı, bu korkunç çıbanı, ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş salâhiyetler verilmelidir."

Buyurun size Atatürk kararlılığı...

Öyleyse bütün Atatürkçülere soruyoruz...

Peki siz de Dersim meselesinde Atatürk'ü aynı kararlılıkla savunabiliyor musunuz?

Atatürk Dersim'de yaptıklarının arkasında duruyordu. Ölüm döşğinde bile.

Peki siz de Atatürk'ün yaptıklarının arkasında durabiliyor musunuz?

“Dersim Soykırımı” Tuzağına Düşmeyelim

Dersim’de Katliam Yok!

Türkiye bir yandan Kürt Açılımı bir yandan da Ermeni Açılımıyla uğraşırken, şimdi bir de “*Dersim Soykırımı*” meselesi çıktı. Bu üç sorunun da peş peşe gündeme gelmesi bile aslında her şeyi ortaya koyuyor.

Neler olduğunu bir hatırlayalım. Onur Öy-men’in Mecliste yaptığı konuşmanın ardından “*Dersim İsyanı*” tartışmaları başladı. Ve PKK’nın önderlik ettiği derneklerin yürüttüğü bir kampanyayla Dersim isyanını bastırılması sırasında bir katliam yaşandığı palavraları uçuşmaya başladı.

Tabii biz Dersim’de nelerin yaşandığını, isyanın neden çıktığını, Atatürk’ün isyanı nasıl bastırdığı-

nı ortaya koymak zorundayız. Dersim isyanının tek nedeni Cumhuriyet rejiminin bölgede egemen olmasını istemeyen feodal güçler. Zaten isyanın elebaşı Seyit Rıza da bir aşiret reisi ve tarikat şeyhi.

Dolayısıyla Dersim isyanının Menemen isyanından hiçbir farkı yok. İkisi de gerici isyan.

Hatta Dersim isyanı, Menemen'den daha da gerici! Çünkü Menemen'de ayaklanan Derviş Mehmet'in arkasında herhangi bir emperyalist güç yoktu. Halbuki Dersim isyanının arkasında Fransa vardı. Hatay meselesi nedeniyle Türkiye'yle savaşma noktasına gelen Fransa, isyancıları açıkça desteklemişti.

Ayrıca Dersim isyanının elebaşı Seyit Rıza İngiltere'ye destek isteyen bir mektup da göndermişti.

Anlayacağınız, Dersim isyanı hem gerici hem de emperyalist işbirlikçisi. Yani iki kat gerici!

Atatürk İsyanı Bastırmayacaktı da Ne Yapacaktı?

Atatürk bu isyanı tabii ki bastıracaktı. Silahlı bir ayaklanma olduğu ve arkasında Fransa olduğu için de tabii ki askeri güç kullanacaktı.

Atatürk'ün Dersim isyanını bastırmak için gösterdiği kararlı tavır doğal olarak bugün PKK'lının ve diğer tüm bölücülerin hoşuna gitmiyor.

Sonuçta Türk milleti Atatürkcü. Ve Atatürk dönemi Kürt isyanlarının nasıl bastırıldığı öğrenildikçe, PKK'yla mücadelenin de Atatürk kararlılığıyla sürdürülmesi beklentisi oluşacak. Bu da

AKP'nin PKK'yla anlaşarak başlattığı Kürt Açılımı sürecini baltalayacak.

O yüzden Dersim isyanının bastırılmasında Atatürk'ün gösterdiği uzlaşmaz kararlı tavrı eleştirmek, yargılamak, hatta Atatürk'ü katliamcılıkla suçlamak her şeyden önce PKK'nın işine yarayacak bir propaganda. Bu propaganda tutarsa, hem Türk Ordusu'nun PKK terörüne karşı mücadelesi engellenmiş olacak hem de terörle mücadelenin aslında bir katliam olduğunu savunan bölücü propaganda güçlenmiş olacak.

Ancak, mesele çok daha derin ve Türk milletine ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne çok daha büyük zararlar verecek boyutta.

Şimdi o tehlikeli boyutu ortaya koyalım.

“Ermeni Soykırımı”ndan Sonra Şimdi de “Dersim Soykırımı”

Türk Devletinin ve Türk milletinin “soykırım” ve “katliam” suçlamalarıyla karşılaşması ilk değil. Yıllardır emperyalistlerin uydurduğu sözde “*Ermeni Soykırımı*” belasıyla uğraşıyoruz. “*Dersim isyanı*” tartışmaları Türk'ün başına yeni bir bela çıkarıyor: Sözde “*Dersim soykırımı*.”

Ancak sözde “*Dersim soykırımı*” meselesinde son derece vahim bir durumla karşı karşıyayız. Bilindiği gibi, Türk devleti ve Türk milleti sözde “*Ermeni soykırımı*”nı hiçbir şekilde kabul etmiyor. Türkiye'nin bütün siyasi partileri de (DTP gibi Kürtçü olanları hariç tutalım tabii ki) soykırım iddialarına her koşulda karşı çıkıyor. Yani sözde

“Ermeni soykırımı” suçlamasıyla ilgili Türk kamuoyunda tam bir uzlaşma hakim.

Bu zaten bir devlet politikası. Bu yüzden Türkiye’nin gelmiş geçmiş en işbirlikçi iktidarı olan AKP bile, soykırım suçlamalarını kabullenmiyor.

Ancak Dersim meselesinde maalesef böyle bir devlet politikası yok.

Bu ülkenin Başbakanı çıkıp Meclis kürsüsünde Dersim’de büyük acıların yaşandığını, adeta bir katliam yaşandığını belirtebiliyor.

Bu ülkenin ana muhalefet partisinin kimi milletvekilleri de katliam suçlamasını kabullenebiliyor. Dersim isyanını bastıran hükümetin kendi partilerinin hükümeti ve dönemin Cumhurbaşkanı’nın kendi kurucuları Atatürk olduğunu bile...

Televizyonlarda her gün Dersim’de yaşanan sözde katliamla ilgili programlar yapılabiliyor. Ve bu programlarda Dersim’de bir katliam olmadığını savunacak tek bir kişi bile çıkarılmıyor.

Yani, Dersim’de bir katliam olduğu yalanı açık açık savunulabiliyor bu ülkede. Katliam olmadığını savunanlara ise sansür uygulanıyor!

Göğsümüzü Gere Gere Savunalım: Tunceli’de Bir Katliam Yaşanmamıştır!

Ve çok çok daha vahim bir durum olarak, Atatürkçülüğüyle bilinen ve sevilen aydınlar da bu konuda net tutum alamıyor. Dersim isyanı bastırılırken kadınların, çocukların, yaşlıların ve suçsuz binlerce insanın öldürüldüğü yalanını kabulleniyorlar. Bir kısmı, olaylardan Atatürk’ün haberi ol-

madığını öne sürerek en azından Atatürk'ü akla-
maya çalışıyor. Ama katliam yalanına kimse karşı
çıkamıyor.

Halbuki açık ve net bir şekilde söylemek gerekir
ki, TUNCELİ'DE BİR KATLIAM KESİNLİKLE
YAŞANMAMIŞTIR.

Şu gerçekleri göğsümüzü gere gere savunabil-
meliyiz:

1. Atatürk, Türk milletini katliamlardan ve soy-
kırımlardan kurtaran bir liderdir. Kendi insanına
katliam yapacak bir lider değildir.

2. Atatürk döneminde, O'nun haberi olmadan
bir katliam falan yaşanmaz. Zaten Dersim isyanı-
nı bastırma harekâtını planlayan ve yöneten bizzat
Atatürk'tür. Hatta Atatürk'ün üzerinde harekât
planlarını çalıştığı harita Trabzon'da bir müzede
sergilenmektedir.

3. Çok daha önemlisi, katliamcılık Türk'ün ka-
rakterinde de geleneğinde de yoktur. Türk, 5 bin
yıllık şanlı tarihinin hiçbir döneminde katliam yap-
mamıştır. Ve Türk askeri, tarihinin hiçbir döne-
minde, kadına, çocuğa, yaşlıya zarar vermemiştir.

Bütün katliam suçlamalarını bu netlikte yanıtla-
mak zorundayız.

Sözde "Ermeni soykırımı"nın büyük bir emper-
yalist yalan olduğu konusunda ne kadar eminsek,
Dersim'de katliam olmadığı konusunda da o kadar
net olmalıyız.

"Dersim"i Gündeme Getiren Emperyalizm

"Dersim isyanı" tartışmalarının yarattığı asıl

tehlike Türkiye'nin yeni bir soykırım suçlamasıyla karşı karşıya bırakılmak istenmesi. Aynen sözde "Ermeni soykırımı" iddialarında olduğu gibi, bu yalanın ardında da emperyalizm var.

Unutulmuş olabilir, hatırlatalım. Dersim isyanı Onur Öymen'in konuşmasıyla gündeme gelmedi. Bu tartışmanın ortaya çıkışı bir yıl öncesine dayanıyor: Sözde "Dersim soykırımı"yla ilgili ilk iddialar Avrupa Birliği Parlamentosu'nda düzenlenen bir sempozyumla dünya kamuoyuna duyurulmuştu! Sempozyumun AB Parlamentosu antetli bilgi notunda şu ifadeler yer alıyordu:

"Dersim katliamı-soykırımı sırasında, Türk yönetimi binlerce insanı katletti, kurtulanlar ise sürgüne gönderildi, Dersim insansızlaştırıldı. Bu acımasız eylemlerin nedeni Kürt, Alevi ve Kızılbaş olmalarıydı. Üzerinden 70 yıl geçmiş olmasına karşın, Türkiye bu soykırımı, diğer pek çok Kürt soykırımında olduğu gibi, tanımak niyetinde değildir."

Sempozyumu düzenleyen Avrupa Parlamentosu milletvekili PKK'lı Feleknas Uca ise konuşmasında şöyle demişti:

"Munzur Nehri'nden 1937 yılında kan akıyordu, sadece Dersim değil, Ermeni Soykırımı da kabullenilmelidir."

İşte Türk milletine dayatılmak istenenler bu cümlede gizli. Bugün Dersim'de bir katliam yaşandığını, "masum" ve "gariban" binlerce sivilin öldürüldüğü yalanına karşı çıkmayanlar, Munzur Nehri'nin kan aktığını "maalesef" diyerek kabullenenler, yarın öbür gün cümlenin geri kalanını da

kabullenmek zorunda kalacaktır: “*Dersim’de bir soykırım yaşanmıştır. Ermeni soykırımı da bir gerçektir.*”

Dersim’de “Soykırım” Olduğunu Kabullenmek “Türk Soykırımı”na Davetiye Çıkarmaktır

Sonuçta emperyalist yalanların sonu yok. Ve Türk milletinin alınına sürülmek istenen bu kara lekelerin bir dayanağı da yok. Zaten emperyalistlerin dayanağı ihtiyacı da yok. Çünkü soykırım iddialarıyla ilgili uluslararası karar mercii “*Uluslararası Ceza Mahkemesi.*” Bu mahkeme de emperyalistlerin kontrolünde.

Türkiye bu mahkemede sanık sandalyesine oturduğu anda iş bitmiştir. İster resmen devlet olarak, ister sorumlu addedilen şahıslar olarak... Mahkeme sonucu bellidir: Atalarımızın, dedelerimizin kanıyla emperyalist işgalden kurtardığımız, bin yıldır anayurt haline getirdiğimiz bu topraklar bir “soykırım tazminatı” olarak elimizden alınacaktır.

Öyleyse unutturulan bir tarihi de biz hatırlatalım...

Türk’ün yaşadığı topraklar, emperyalistlerin eline geçtiğinde ne yaşandığını hepimiz biliyoruz: Katliam ve soykırım.

Osmanlı İmparatorluğu’nun Balkanlar ve Kafkaslar’daki topraklarında yaşanan emperyalist işgallerde, 5.5 milyon Türk’ün öldüğü, bir o kadarının da Anadolu’ya göç etmek zorunda kaldığı Batılı tarihçiler tarafından bile kabul ediliyor.

Dolayısıyla bugün Dersim’de bir katliam yaşan-

dığını kabullenmek, birkaç yıl sonra sözde “*Dersim soykırımı*”nın uluslararası mahkemeler tarafından tescil edilmesi anlamına gelecektir. Ve mahkemeler bir toprak tazminatına karar verirse, geçmişte yaşanan Türk katliamlarına bir yenisi eklenecek demektir.

Dolayısıyla, bugün Dersim’de bir katliam yaşandığını kabullenmek, yarın yaşanacak bir Türk soykırımına davetiye çıkarmak demektir!

Bu yüzden, Dersim’de katliam olmadığını savunmak yalnızca tarihsel gerçeklere bağlılık için gerekli değildir. Aynı zamanda Türk’ün Anadolu’da huzur içinde yaşayabilmesini sağlamak ve “soykırım tazminatı” diye anayurdumuzun elimizden alınıp katledilmemizi engellemek için şarttır.

Bu aslında bir vatan savunmasıdır.

Türk’ün kendi canını, malını, namusunu savunmasıdır.

PKK-AKP-Fethullah-Perinçek Provokasyonu

Bu yalanın nasıl yayıldığı ortada.

Avrupa Birliği, Dersim’de soykırım yaşandığı yalanını bizzat üretiyor ve bu yalanı dile getiren sempozyumlara ev sahipliği yapıyor.

AB fonlarının beslediği birtakım filmciler bu emperyalist yalanları belgesel haline getirip Türk milletine yutturmaya çalışıyor.

PKK ve kontrol ettiği bütün dernekler, Dersim’de bir katliam yaşandığı palavrasını yaygınlaştırmak için uğraşıyor.

Onlara AKP iktidarı Meclis kürsüsünden destek

oluyor.

CHP içinde bir Kürtçü darbe tezgahlamaya çalışan ekip de bunlara katılıyor.

Kürt Açılımını destekleyen ve içten içe PKK'ya af çıkmasını savunan Aydın Doğan medyası da sayfalarını ve ekranlarını bu yalanlara açıyor.

Atatürkçüleri bu konuda ikna etme görevi ise Perinçek'e verilmiş. Aydınlıkçılar o uğursuz rollerine her zamanki iştahla sarılmış. Sözde "*Dersim katliamı*"yla ilgili yalanları gazete ve televizyonlarından yayıyorlar.

Örneğin, İP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Bedri Gültekin'in Aydınlık'taki yazısında Atatürk katliamcılıkla suçlanıyor:

"1938 yılı Ağustos ve Eylül aylarında köylerinden toplanan binlerce aşiret mensubu (kadın, çocuk, ihtiyar) yollarda katledildi. Bu eylem, 'isyan bastırma' olarak değerlendirilemez. Masum sivil-leri katledenler öyle anlaşıyor ki; 'öyle bir kıyım yapalım ki bundan sonra kimse isyan fikrini aklına getirmesin' düşüncesinden hareket etmişlerdir.

Halka yönelik bu şiddet politikasının karşısında olmak gerekir.

1938 Dersim olayından geriye kalan en önemli mesaj, isyancılara karşı devletin verdiği mücadele değil, sivil halka uygulanan katliam oldu. Dersim isyanından çıkarılacak en önemli ders şudur: Halkla birleşmeden gericilikle mücadele edilemez. İsyanı bastıracağım diye halka uygulanan şiddet ise, emperyalistlerin ve gericilerin elinde ülkeye karşı kullanılan bir koz olmanın ötesine geçemez."

Zaten “*Dersim’de 13 bin kişinin öldürüldüğü devletin resmi belgelerinde de var.*” yalanının kaynakçası da Aydınlıkçıların bastığı kitaplar!

Anlayacağınız, bozacının şahidi şıracı!

Bir başka eski Aydınlıkçı Faik Bulut da televizyon televizyon dolaşıp Dersim’le ilgili yalanlarını pazarlıyor. Zaten AB’nin ev sahibi olduğu o “*Dersim Soykırımı Sempozyumdu*”nda da konuşmacıydı.

Perinçek, Fethullah’la kol kola sözde “*Dersim soykırımı*” yalanlarını Türk milletine yedirmeye çalışıyor!

Ve, Perinçek’i Atatürkçü sanan, en azından ona sempatiyle yaklaşan pek çok Atatürkçü de “maalesef” bu yalanlara inanıyor.

Türkiye Üçe Bölünmek İsteniyor: Türkler, Kürtler ve Aleviler

Tabii bu plan son derece iyi örgütlenmiş büyük bir emperyalist yalan. Amaç da sanılanın çok ötesinde bir tehlike içeriyor: Türkiye üçe bölünecek.

Alevi yurttaşlarımız büyük bir tuzağa çekilmeye çalışıyor. Dersim isyanının Alevilikle hiçbir ilgisi olmamasına karşın, isyan bastırılırken Alevilerin katledildiği iddia ediliyor.

Madem Atatürk, Dersim’de Alevileri katletmişti, neden yıllardır Aleviler Hz. Ali’nin ve Hacıbektaş-ı Velî’nin yanında Atatürk’ün de resmini asmakla övünür?

Amaç ortada: Alevileri Türk milletinden, Türkiye Devleti’nden ve Atatürk’ten koparmak!

Alevi kimliğini Türk kimliğinin dışında ayrı bir etnik kimliğe dönüştürmek!

Emperyalizm, benzerini Kürtler için de yapmıştı. 150 yıllık uğraşlarının meyvelerini şimdi şimdi topluyorlar. Türk kimliğinin dışında ayrı bir Kürt kimliği yaratmayı başardılar! Şimdi aynı plan Aleviler için uygulanıyor.

Peki sonuç ne olacak?

Eğer emperyalist planlar tutarsa, Türkiye, Sünni Türkler, Alevi Türkler ve Kürtler olarak üçe bölünecek. Ve Irak'taki iç savaşı çok daha kötü boyutlarda yaşayacağız.

Irak'ta toplumsal barış, ABD işgaliyle bozuldu. Türkiye ise bir askeri işgalle değil, beyinlerdeki emperyalist işgalle iç savaşa sürükleniyor.

Öyleyse beyinlerimizdeki bu emperyalist işgale direnmeliyiz. Ve Dersim'de bir katliam yaşandığı yalanına karşı çıkmalıyız.

Alevilere Fethullahçı Tuzak

Emperyalistler bu iç savaşın Kürt tarafını oluşturdu. Eline silah da verdi. 30 yıldır dağda Türk askerine kurşun sıkıyorlar. Hatta daha da azıttılar artık bütün şehirlerimizde askerimize polisimize molotoflarla saldırıyorlar. Otobüsleri yakarak masum insanlarımızı öldürüyorlar.

Şimdi aynı plan Aleviler için de uygulamaya konuluyor.

Onur Öymen'i kınamak için her gün yürüyüş yapan derneklere iyi bakın:

Kendilerini "Alevi-demokrat" olarak nitelendi-

"Dersim Katliamı" yalanında Perinçek-Fethullah işbirliği

Dersim katliamı yalan-
larını en çok savunan
iki dergi Perinçek'in
Aydınlık'ı ve Fethul-
lah'ın Aksiyon'u oldu.
Aydınlık'ta şöyle dendi:
"1938 Dersim olayın-
dan geriye kalan en
önemli mesaj, isyancı-
lara karşı devletin ver-
diği mücadele değil, si-
vil halka uygulanan
katliam oldu."
Aksiyon'da ise hemen
hemen bütün yazarlar
sözde Dersim katliamı
üzerine yazılar döşen-
di. Hatta katliamın söz-
de tanıklarıyla röportaj-
lar bile yapıldı!

Avrupa Parlamentosu'nda düzenlenen sözde Dersim
Soykırımı sempozyumunda konuşan (soldan sağa)
DTP Milletvekili Şerafettin Halis, Feleknaş Uca ve
Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil.

riyorlar.

Öyleyse soralım:

Bu dernekler bugüne kadar bir kez olsun AKP Genel Merkezi önünde Tayyip'i protesto etmiş midir?

Bir kez olsun şehit cenazesine katılmışlar mı?

Bir kez olsun Cumhuriyet mitinglerine destek olmuşlar mı?

Bir kez olsun Türk bayrağı taşımışlar mı?

Bu sözde "Alevi" derneklerinin hepsi PKK kontrolündeki taşeron yapılarıdır. Ve amaçları Alevisleri devletimizle çatıştırmaktır.

Şimdi bu derneklerin bir araya gelerek bir Alevi Partisi kurmaya çalıştıklarını görüyoruz. İşin ilginç bu partiyi en çok destekleyen ise "Sünni" bir tarikat olan Fethullahçılar!

Plan böylece açığa çıkıyor.

Hatırlayalım...

8 Kasım'da İstanbul'da "ayrımcılığa" karşı bir miting düzenlenmişti. Başlı yine malum sözde "Alevi" dernekler çekmekteydi. O mitingin neden 8 Kasım'da yapıldığı şimdi ortaya çıkıyor. Bakın, sözde "Dersim katliamı" tartışmaları da 12 Kasım'daki "Kürt Açılımı" görüşmelerinden sonra başlamadı mı? Ve o tartışmaların başlamasından çok değil, 10-15 gün sonra bir Alevi Partisi çalışmaları duyuruluyor!

Bu bir tesadüf değil. Takvim!

Emperyalistlerin kurguladığı bir takvim, eylem planı...

Türk insanı, Alevisiyle Sünnisiyle, bu oyuna gelmemelidir. Bu oyun, AB'nin, ABD'nin, Tayyip'in, Fethullahçıların ve PKK'nın bir iç savaş provokasyonudur. Ve bu provokasyonun önünde durulmazsa Türk'ü bekleyen kader bellidir: Katliam!

Türk, ya bir iç savaşta emperyalist destekli düşmanları tarafından katledilecektir.

Ya da anayurdu "soykırım tazminatı" olarak elinden alındıktan sonra soykırıma uğrayacaktır.

Bugün Dersim'de bir katliam olduğunu kabul etmek bu nedenle yeni bir Türk Soykırımına davetiye çıkarmaktır.

Yıllar önce Kafkaslar'da ve Doğu Anadolu'da Ermenilerin yaptığı gibi... Balkanlar'daki gibi...

Diyap Ağa Diyor ki: Ben Kürt Değil Türk'üm!

Diyap Ağa Gerçeğini Ortaya Çıkıyoruz

Aydınlık'ın sürekli kullandığı bir fotoğraf vardır: Mustafa Kemal'in Dersim mebusu Diyap Ağa'yla resmi. Bu resmi Kurtuluş Savaşı'ndaki Türk-Kürt kardeşliğinin bir kanıtı olarak sunarlar. Kurtuluş Savaşı ve Atatürk hakkında ne zaman bir Kürtçü çarpıtma yapmak isteseler, bu resmi kullanırlar.

O kadar ki, bunu 2000'e Doğru'da bile yapmışlardı. 2000'e Doğru, Perinçek'in 1987-1993 yılları arasında çıkardığı ve neredeyse PKK yayın organı gibi çalışan bir dergiydi. O dergide "Atatürk: Kürtlere Özerklik" başlıklı haberlerinde de bu fotoğrafı kapağa çıkarmışlardı.

Perinçek, “Kurtuluş Savaşı’nda Kürt Politikası” isimli kitabının kapağına da aynı resmi koymuştu.

Aydınlıkçılar Kürtçü tezlerinin kanıtı olarak yıllardır Diyap Ağa’yı gösterirler, ama Diyap Ağa’nın kendisini Kürt değil Türk olarak nitelendirdiğinden hiç bahsetmezler.

Şimdi bu çok büyük çarpıtma ve kandırmacayı gerçeklerle ortadan kaldıralım.

1931 yılında Diyap Ağa’yla yapılmış bir röportaj var. Bu röportajda Diyap Ağa Kurtuluş Savaşı’na nasıl katıldığını şöyle anlatıyor:

“Gavur Anadolu’yu sardı. Hepimizi bir düşünce aldı. Din ve diyanet ırz ve namus, Türklük tehlikeye düştü. İştittik ki Erzurum taraflarında can kurtaran bir Paşa çıkmış. Meclis kuracakmış. Onu hep gözledik. Öğrendim ki bu Paşa’nın adı Mustafa Kemal imiş. Onun büyük yüzünü görmeğe can attım.”

Görüldüğü gibi Diyap Ağa Kurtuluş Savaşı’na Perinçek’in iddia ettiği gibi “Türk ve Kürtlerin ortak vatanını kurtarmak için” değil “Türklük tehlikeye düştüğü” için katılmış!

Ve herhangi bir protokolle, özerklik vaadiyle kandırılarak değil, vatani kurtarmaya karar veren Mustafa Kemal’in peşinden gitmek için ve O’nun “büyük yüzünü görmek” için katılmış!

Üstelik Diyap Ağa tüm bunları Cumhuriyet’in kuruluşundan 8, Şeyh Sait isyanından 6, Ağrı isyanından 1 yıl sonra, 1931’de söylüyor.

Perinçek’in sürekli alıntı yaptığı bir konuşması vardır Diyap Ağa’nın. O konuşmada da Diyap Ağa’nın Kürtler adına konuştuğu ve “Türk-Kürt kar-

Mustafa Kemal ve Dersim mebusu Diyar Ağa

deşliği"nden bahsettiğini iddia eder. Bakın Diyar Ağa 1931 yılında o konuşmasından nasıl bahsediyor:

"Lozan Konferansı sırasına kürsüye çıktım. Aha bizim memleket ahalisi Kürtmüş, orada bir Kürt Hükümeti kuracaklarmış, bunu duyunca kızdım kürsüye çıkıverdim. Dedim ki, (...) Gerek Şafii, gerek Hanbeli, gerek Hanefi hepimizin kiblesi birdir. Meclisimiz, kulübümüz, dinimiz, milletimiz birdir. Biz Kürt değil, biz Türk'üz. Şimdiden sonra mı ayrı bir din, ayrı bir millet olacağız."

Gördünüz mü? Perinçek'lerin Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler var derken kanıt olarak gösterebildikleri bir tek Diyar Ağa var. O da "Ben Kürt değil Türk'üm" diyor.

Ve Meclisteki tek konuşmasını da aşiretine Kürt diyenlere sinirlenip yapıyor!

Diyap Ağa'nın Yıllardır Gizlenen Röportajı: “Biz Kürt Değiliz, Biz Türk'üz”

Millet Meclisi'nin ilk azalarından Diyap Ağa'ya Karaoğlan'da rast geldim. Felaket ve zafer günlerinin bu bir hatırası olan bu aksakallı ihtiyara yaklaştım. Selam verdim ve kendimi tanıttım. Ertesi günü Natbantoğlu Hıfzı Bey'le beraber misafir kaldığı Kayseri Oteli'ne gittik.

Otelin avlusunda bu tarihi şahsiyetle karşı karşıya idik. İri ak kaşlarını kaldırdı, mavi gözlerini gözlerime dikti:

— Oğul sen beni nereden tanıyorsun? dedi.

— Birinci Millet Meclisi'nde Dersim Mebusu idiniz, sizi o zaman tanımıştım.

— Aha!.. Unutmamışsın.

— Memleketin kurtuluşuna koşanlar hiç unutu-

lur mu? dedim sonra ilave etti:

— Benden ne soracaksın?

— Nasıl mebus olduğunuzu Birinci Millet Meclisi'nde neler gördüğünüzü ve hayatınızı soracağım!

— Sor ki, söyleyem.

Sordum, şunları anlattı:

Diyap Ağa bugün bir asrı idrak etmiştir, yani tam yüz yaşındadır İkinci Mahmut zamanında doğmuş ve Türkiye'de ilk gazete ile hemtevellüttür.

1831 tarihinde dünyaya gelmiştir. Doğduğu yer Çemişkezek kazasının Eğerek karyesidir. Babasının adı Seyyit Han, dedesi Kahraman Ağa'dır. Mensup olduğu aşiret Ferhat Uşağıdır. Hayatını Dersim'in Balıkkayalı Dağlarında atlı olarak geçirmiş. Ferhat Uşağa reis olmuştur. Üç yüz adamı ile dağdan dağa koşmuş, tam bir Türkmen hayatı yaşamıştır. Birçok mücadelelerle girmiş olan bu efsanevi dağ adamı, bin bir ölüm tehlikesi geçirdikten sonra, Sultan Abdülhamit'in fermanı ile de Dergâhı âli Kapıcıbaşılığı rütbesini almıştır. Dersim havalisinde teşkilat yapmağa gelen altı Ermeni komitacısını yakalamış ve bunların ellerini ayaklarını bağlayarak Yıldız Sarayı'na yollamıştır.

Bundan sonra bir müddet Nahiye Müdürlüğü ve Mahkeme azalığında bulunmuştur. Sekiz defa evlenmiş, on beşe yakın çocuğu olmuştur. Hiçbiri sağ değildir. Bunlar arasında eceli ile ölen yoktur.

— Aşam okumak yazmak bilir misin?

— Mebus olanda bilmezdim. Allah, Büyük Ga-

zi'ye ömür versin. Yeni harfleri öğrendim.

— Nasıl Mebus çıktınız?

— Gâvur Anadolu'yu sardı: Hepimizi bir düşünce aldı. Din ve diyanet ırz ve namus. Türklük tehlikeye düştü. İşittik ki Erzurum taraflarında can kurtaran bir Paşa çıkmış. Meclis kuracakmış. Onu hep gözledik. Öğrendim ki bu Paşa'nın adı Mustafa Kemal imiş. Onun büyük yüzünü görmeğe can attım. Fakat o zaman olmadı. Sonra Sivas'a oradan da Ankara'ya gelmiş.

Bu zaman bizden iki mebus istedi. Herkes korktu, ihtiyar halimle vatani kurtaranların yanına koşmayı, hatta başımı bile vermeyi göze aldım.

Bana "gitme ölürsün" dediler. "Zaten herkes mahvoluyor, varam, gidem, onlara ulaşam, hep beraber ölek" dedim.

Benimle mebus seçilen Ayas Uşağı aşiretinden Zeynozade Mustafa Ağa korktu, gelmedi. Ben yanımda bir uşağım, atlara atladık, Elâziz'e geldim. Elâziz'de bana harcırah verdiler. Oradan bir yaylı araba tuttum. Malatya, Sivas, Kayseri yolu ile on sekiz günde Ankara'ya vardım.

— Nerede kaldınız?

— Taşhan'da bir müddet kaldım, sonra Hacı Bayram'da bir ev tuttum.

— Kaç senesinde geldin?

— 1336 senesinde geldim.

— İlk defa Meclis'e nasıl girdin?

— Dersim'den tanıdığım Hasan Hayri Bey vardı. Beni Meclise o götürdü. Kapıdan içeri girince yüreğime bir şevk geldi. Gözüm yaşardı. Burasını

mektebe benzettim, kara kara sıralar vardı. Bir sıranın bir köşesine ben de çöktüm. Biraz sonra Hasan Hayri Bey, beni dışarı çıkardı. Bir odaya götürdü.

— Odada kimler vardı?

— Mustafa Kemal Paşa, Fevzi Paşa, Kâzım Paşa vardı. Gazi Paşa ile birbirimizin elini tuttuk. “Safa geldin Ağa” dedi. Beni Paşalarla tanıştırdı. Yanında oturdum. O dakikada Paşa’ya gönlüm ısınıverdi. Gözümü, gözlerinden ayırmadım. Bu büyük adamla cenge değil, bastonuma dayana dayana ölüme bile giderdim.

— Hiç Millet Meclisi kürsüsüne çıktın mı?

— İki kere çıktım. Bir sene geçmişti. Daha Mustafa Ağa gelmemişti. Meclis’te onun lafını ediyorlardı. Anladım ki Mebusluktan çıkaracaklar. Kürsüye geldim. Konuşanlar bile sustu. Herkes bana şaştı. Diyeceğimi bekliyorlardı. Dedim ki: “Mustafa Ağa’ya telgraf vurdum, yan gelir, yan gelmez, ola ki gele.” Hep bir ağızdan bağırıştılar, el çırpıtlar.

— Başka yok mu?

— Bir kere de Lozan Konferansı sırasında kürsüye çıktım. Aha bizim memleket ahalisi Kürtmüş, orada bir Kürt Hükümeti kuracaklarmış, bunu duyunca kızdım kürsüye çıkıverdim. Gene sustular: “Lâilaheillâh Muhammedürresullâllah” dedim. “Gerek Şafiî, gerek Hambelî, gerek Hanefî hepimizin kiblesi birdir. Meclisimiz, kulübümüz, dinimiz, milletimiz birdir. Biz Kürt değil, biz Türk’üz. Hepiniz Lâilaheillâh demişsiniz. Şimden sonra mı, ayrı bir din, ayrı bir millet olacağız.” dedim. Gene

el çırpıtlar, İsmet Paşa ayakta kürsünün yanına gelmiş, sakalımın dibine yaklaşmıştı. O da coştı, o da el vurdu.

— Ağam o zamanlar, sizin bir ecnebi kadına aşık olduğunuzu söylemişlerdi?

— Aha canım! Ben Meclis'te büzülmüş oturdum. Yukarıya bir gâvur karısı gelmiş, beni görmüş sormuş: Meclis dağıldı, dışarı çıkıyordum. Kara Bekir kolumdan tuttu beni riyaset odasına götürdü. Hep Paşalar ayakta idiler, aralarında güzel bir kadın gördüm. Paşa Hazretleri dedi ki:

— Ağa bu kadın seni sevmiş! dedi.

— Kadın elimi tuttu. Ben de yüzüne bakarak şu beyti söyledim:

Sev seni seveni hâk ile yeksan etse de

Sevme seni sevmeyeni Mısır'a sultan etse de.

Hep gülüştüler. Kadın resmimi istedi: “yarın gel yan yana bir resim çıkararak” dedim. Bir daha görünmedi.

— Ağa kanunları nasıl yapıyordunuz?

— Kanun yapmak, tıpkı yayıkta yağ yapmağa benziyor. Çalkalıyorduk, çalkalıyorduk. Yayıkta yağ çıkar gibi kanun da çalkalana çalkalana çıkıyordu.

— Bir zaman seyahate çıkmıştınız?

— Evet. Bir gün Meclisin kapısı önünde idik. Gazi Paşa Hazretlerine dedim ki: “Allah düzenimizi bozmasın, şanımızı arttırsın, kılıcımızı keskin, talihimizi açık etsin” dedim. Bunu dediğim zaman gözümden yaş aktı. Paşa Hazretleri, beni kolumdan tutarak otomobiline aldı. Beraberce Eskişe-

hir'e seyahat ettik. Allah Büyük Gazi'ye çok ömür versin, çok büyük bir adamdır. Kıymetini bilelim, ne diyem, bana çok şefkat ve muhabbet gösterdi. Allah da onun sevenini çok etsin. Bizim Meclisimizde bir duamız bir de arkadaşlara iman vermemizden başka bir gayretimiz olmadı.

— Ankara'yı nasıl buldunuz?

— Cennet olmuş, şaşıtm kaldım. Tanınmaz bir hale gelmiş. Çalışanların gayreti var olsun.

— 12 sene sonra bu seyahatiniz ne içindir?

— Gazi Hazretlerini ziyarete geldim.

— Arzunuz nedir?

— Hey oğul, ihtiyarlıktan çalışmıyorum. Memlekete çok hizmet ettim. Son ömrümde devletimden ve milletimden bir tekaütlük maaşım almağa geldim. Bu işim de olursa mesut olarak memleketime döneceğim!

(Yeni Gün, 27 Temmuz 1931)

Sonsöz:

2010 Türkiyesinde Solcu, Devrimci ve Atatürkçü Olmak...

Dersim isyanı tartışmaları aslında 1937-38'de Tunceli'de ne oldu ne olmadı tartışması değildir. Daha doğrusu tartışmayı salt bu boyutta değerlendirmek doğru olmaz.

Dersim isyanı tartışması Türkiye'nin çok temel bir sorununun ortaya çıkmasını sağladı: Türkiye'de solculuk, devrimcilik ve Atatürkçülük, gerçek mücadele zeminlerini çoktan yitirmiş ve büyük bir savrulma yaşamış.

Öyleyse, Dersim isyanı tartışmalarının sıcak döneminin bitmesinin ardından konuya daha soğukkanlı ve kavramsal bir şekilde yaklaşalım.

“Tatlı Su Atatürkçülüğü” Artık Bitsin

Dersim tartışmalarının öne çıkardığı en önemli mesele aslında bu ülkenin Atatürkçüleriyle ilgili...

Türkiye’de son 10 yıldır bir “tatlı su Atatürkçülüğü” hakim. Bu terimi sıradan Atatürkçü taban için kullanmıyoruz. Atatürkçülüğün liderliğine soyunmuş çeşitli siyasi partileri, Atatürkçü bilinen aydınları ve siyasi kişilikleri kastediyoruz.

Dersim tartışmalarında konu dönüp dolaşıp Atatürk etrafında düğümleniyordu. Dersim’de katliam olmuş muydu, olmamış mıydı? Bu konu tartışılırken bir iki istisna dışında hiçbir Atatürkçü aydının çıkıp da gönül rahatlığıyla Atatürk’ü savunmadığını gördük. Anlaşılan “ekmeğini Atatürk’ten kazanan” bu aydınların Atatürk’e saldırı geldiğinde ilk terk edecekleri yine Atatürk’müş...

Halbuki Türkiye’de 10 yıldır, özellikle AKP iktidara geldiğinden beri Atatürkçü söylemlerle kitaplar çıkaran, yazılar yazan, televizyonlarda boy gösteren pek çok aydın-akademisyen var. Atatürkçü dernekler yıllardır bu isimleri etkinliklerine çağırır, alkışlar, bağrına basar. Ancak çok önemli iki sınavda bu isimlerin bir bir döküldüğünü gördük.

İlk sınav, Ergenekon tertibiydi. Atatürkçülüğü ve AKP’ye muhalifliği bilinen pek çok önemli isim bir bir gözaltına alınırken, önemli bir Atatürkçü aydın kesiminin de sindiğini gördük. Bırakın bu tertibe karşı çıkmayı, yazı yazmayı, kitap çıkarmayı bile bırakanları oldu.

İkinci sınav da Dersim isyanı tartışmaları oldu. Bölücüsünden Fethullahçısına, 2. Cumhuriyetçi-

sinden Komprador Solcusuna Türkiye'nin bütün işbirlikçi akımlarının Atatürk'e saldırdığı bir dönemde, bir tane Atatürkçü aydın da çıkıp Atatürk'ü savunamadı.

Atatürkçü Atatürk'ü Savunmayacak da Ne Yapacak?

Demek ki bu insanlar bireş "tatlı su Atatürkçü-süydü." Cumhuriyet mitinglerine milyonlar toplanırken, Atatürkçü dernekler kendilerini çağırıp alkışlarken, kitap fuarlarında okurlarına kitap imzalarlarken çok Atatürkçüydüler. Ama Atatürk'ün kara gün dostu olmadıkları ortaya çıktı. Atatürk'e saldırdı olduğunda, bir anda ortadan kayboldular...

En fazla şunu söyleyebildiler: "Doğru, Dersim isyanı bastırılırken bir katliam yaşanmıştır. Ama bütün bunlar Atatürk'ün bilgisi dışındadır."

Pek çok insan bu açıklamayla tatmin oldu. Öyle ya, sonuçta Atatürk bütün sorumluluktan kurtulmuş oluyordu. Halbuki tam bir kaçak dövüştü bu. Atatürkçüler bu dönemde Atatürk'ü savunmayacaksa ne zaman savunacak?

Yani, bir Atatürkçünün görevi nedir ki Türkiye'de? Atatürkçü kendini mi savunacaktır, Atatürk'ü mü? Atatürk dönemiyle ilgili en ufak bir tartışmada anında yan çizecekse, kaçak dövüşecekse bu nasıl bir Atatürkçülüktür?

Dünyanın neresinde görülmüştür ki, bir siyasi görüşün lideri saldırıya uğradığında o siyasi görüşün takipçileri liderini savunmayacak...

Bu çarpık durum, aslında Türkiye'de Atatürkçü-

lüğün geldiği noktayı gösteriyor. Atatürkçülük bugün devrimci özünden saptırılmış, birtakım makam ve mevki sahibi insanların yaşam standartlarına zarar gelmesini önlemek için sarıldığı statükocu bir ideolojiye dönüşmüştür.

Tabii toplum içinde belli bir konum kazanmak için Atatürkçü kesilenler de bu tür zor günlerde, Atatürkçülüğü bırakıveriyorlar...

Atatürk'ü Savunmak Dogmatizm midir?

Biraz daha derinine inince, bu “tatlı su Atatürkçülerinin” Atatürkçülük anlayışında garip bir “bilimsellik kompleksi”nin yattığını da görüyoruz. Onlara göre her şey tartışılabilir. Örneğin Can Dündar çıkıp “Mustafa” filminde Atatürk’e olmadık saldırılarda bulunur, bundan rahatsız olmazlar. Hatta her görüşü izlemek, dinlemek lazım derler.

Halbuki Türkiye’de gerçek bir Atatürkçülüğe ihtiyaç var: “Atatürk ne yaptıysa arkasındayız...”

Bu netlikte Atatürkçü olmayanlar, işte bu tür zor günlerde Atatürk’ü yalnız bırakacaktır.

Tabii bu netliğe sahip olamadıkları için, bizim gibi “net” olanları da dogmatizmle suçluyorlar. Bu da aslında siyasetten, ideolojiden hiçbir şey anlamadıklarını ortaya koyuyor. Atatürk’ün her konuda doğru yaptığını, tarihte hep haklı çıktığını düşünmek dogmatizm değil, bir dünya görüşüdür. Yani biz Atatürkçüler için dünya gerçekleri zaten Atatürk’ün koyduğu doğrultudadır. Biz dünyaya O’nun baktığı gibi bakarız. O’nun doğru kabul ettikleri bizim için de doğrudur, yanlış bildikleri bizim

için de yanlıştır. Çünkü Atatürk bizim dünya görüşümüzü belirleyen liderdir, yaşadığı dönemki yaygın kullanılan ifadeyle “fikrimizin rehberidir.”

Ancak bu, Atatürk hata yapmaz anlamına gelmez. Aksine, Atatürk de hata yapabilir. Atatürk’ün hayattayken hata yaptım diye kabullendiği olaylar da olmuştur. Ancak bir emperyalist merkez “Atatürk şu konuda hatalıydı” diye bir çarpıtmaya giriştiyse, bu çarpıtmaya bir refleks olarak direnmek her Atatürkçünün görevidir.

Dersim isyanının son derece sert bir şekilde bastırıldığı doğrudur. Zaten sorgulanmak istenen de budur. Günümüzdeki PKK terörünün, bölücülükle uzlaşarak, açılımlarla, Apo dahil PKK liderlerinin affedilmesiyle çözülebileceği propagandası yıllardır yürütülüyor. İşte Dersim’de Atatürk’ün “orantısız güce” başvurduğunu düşünmek bu açıdan bir hatadır. Atatürk o dönem bir hata yaptıysa, bugün de aynı hata tekrar edilmemeli ve PKK’yla mücedele bırakılmalıdır... Zaten varılmak istenen sonuç budur.

İki tane bölücü yazarın ipiyle kuyuya inilmez. Onların dolduruşuna gelip dünyanın kabul ettiği liderimizi sorgulatmayız. Bu kadar net olmak gerekir.

Şöyle bir bakalım 20. yüzyıl tarihine... Heykelleri yıkılmayan, kurduğu rejim öyle ya da böyle hâlâ ayakta duran, liderlik ettiği milleti tarafından hâlâ büyük ölçüde sevilen başka bir lider var mı?

Türk insanının yıllardır süren bütün karşı devrimci ve sağcı propagandaya rağmen sevip sayma-

ya devam ettiği Atatürk'ü, Dersim isyanı konusunda biz niye sorgulayalım...

Atatürk Dersim'de Hatalı mıydı?

Zaten, sorgulasak bile varacağımız nokta ortadadır: Dersim isyanı bastırılırken ne bir katliam yapılmıştır ne de aşırı güç kullanılmıştır. Bütün resmi rakamlar ortadadır. İsyân öncesi ve sonrası Tunceli nüfusu da ortadadır.

Bu katliam ve soykırım yalanlarına karşı çıkmak için çok büyük araştırmalara da gerek yoktur. Birazcık kafasını kullanan, olaylara biraz mantıkla bakan herkes 1938'de, yani 70 yıl gibi kısa bir süre önce, dünyanın gözü önünde bir şehrin tamamının öldürülemeyeceğini görecektir.

100 bin kişi öldürüldü gibi rakamlar son derece uçuk ve akıldışıdır. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, Alman faşizminin ünlü toplama kampı Buchenwald'da bile öldürülen insan sayısı toplam 60 bindir. Üstelik 1939-45 yılları arasında, yani 6 yılda...

Dersim'de 100 bin kişi öldürüldü diyenler, 100 bin cesedin nereye nasıl gömüldüğünü de yanıtlamak zorundadır. Öldürüldü dediğiniz bu 100 bin kişinin hiç mi yakını yok da o dönem ölülerinin peşine düşmemiş... 100 bin kişi öldüyse, isyan öncesi 1935'te 100 bin olan Tunceli nüfusu, isyandan hemen sonra 1940'ta nasıl hâlâ 95 bin olabilmiş...

Katliam olduğunu öne sürenler, bu iddialarını ispatlamakla yükümlüdür. Bir katliamın olmadığı değil, ancak olduğu ispatlanabilir... Bunca yıldır

bir türlü ispatlayamamaları aslında bir katliam falan olmadığının en güzel kanıtıdır.

Ancak Atatürk'e ve Türklere atılan bu çamur, la-yıkıyla yanıtlanmadığı sürece "çamur at izi kalsın" mantığıyla, üzerimize yapışmakta ve yalanlar gerçeklere dönüşmektedir.

"Dersim'de katliam falan olmamıştır" netliğiyle direnmediğimiz sürece, bu akıldışı propaganda hem Türkiye'de hem de tüm dünyada tutacaktır...

Seyit Rıza'yı Savundukları Yok PKK'dan Korkuyorlar

Atatürkçülerin "devrimci kararlılık" konusunda da net olması gerekir. Atatürk, bütün Kürt isyanlarını, hak ettikleri şekilde sert bir biçimde bastırmaktan kaçınmamıştır. Çünkü arkalarındaki emperyalist desteği bilmektedir. Ayrıca Türk milli kimliğini bölecek her tür bölücü akımın genç Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini dinamitleyeceğinin farkındadır. Aynı kararlılık Menemen isyanı bastırılırken de gösterilmiştir.

Ancak Menemen'de Derviş Mehmet'in idam edilmesini kabul edenlerin, Seyit Rıza'nınkine karşı çıkması düşündürücüdür... Bunun çok açık bir nedeni vardır: Bugün Derviş Mehmet'i lider olarak kabul eden bir siyasi hareket yoktur. O cesareti hiçbir Şeriatçı hareket gösteremiyor. Ama Seyit Rıza'yı lider kabul eden bir örgüt var. Ve bu örgüt 30 yıldır bu ülkede terör uyguluyor.

Anlaşılan, birileri bölücü terörden o kadar ürkmüş ki, Derviş Mehmet söz konusu olduğunda

gösterdiği kararlılığı Seyit Rıza'ya karşı gösteremiyor.

Tabii olayın bir başka boyutu daha var. Seyit Rıza'nın idamını kabullenmenin mantıklı sonucu bugün de Apo'nun idamını istemektir. Anlaşılan "tatlı su Atatürkçüleri" bundan da çekinmektedir.

Anlayacağınız, bu insanlar "hümanizm" falan derdinde değildir. Kendi canlarının derdine düşmüşlerdir... Tabii herkes hayatında neyi ön plana çıkaracağına kendisi karar verir. Kimisi için vatani, milleti, Atatürk'ü önemlidir, kimisi için ise canı, mevcut konumu, mevkisi, makamı, hayat standardı... Ancak herhangi bir tartışmada Atatürk'ü savunma cesaretini gösteremeyenlerin Atatürkçü kimliğiyle ortada gezinmesi en basit ifadeyle "insafsızlıktır."

Atatürkçülük Gericilikle Mücadele Değil de Nedir?

Tabii son olarak, Dersim isyanı tartışmalarının bize gösterdiği bir başka gerçek daha var: Atatürkçülük gericilikle her koşulda mücadeledir. Bu mücadeleyi göze alamayan da Atatürkçü değildir.

Bugün ilericiliği kendi "çağdaş hayat standardını ve yaşam tarzını" devam ettirmek olarak gören ilginç bir Atatürkçülük anlayışı hakim. Bu kesim için, içtiği rakıya karışılmasın, başının örtülmesi istenmesin, mini etek giymesine izin verilsin, tiyatro suna, operasına, balesine gidebilsin, çocuğunu kolej ya da yurtdışında okutabilsin yeter. Onlar için çağdaşlık, modernlik, ilericilik bundan ibarettir.

Halbuki ilericiliğin dünya çapında bir tanımı vardır: Gericilikle mücadele. Yani ilericilik, ilerici gibi yaşamak değil, gericiliğin kuşatması altındaki insanları o cendereden kurtarmaktır. Türk toplumunun büyük çoğunluğu gericiliğin pençesi altında kıvrılırken bir ilerici sadece kendi hayatından mesul olamaz.

Tabii, bugün geline nokada, AKP bu kadar güçlenmişken, gericiliğin ve Kürtçülüğün toplumsal tabanı bu kadar yaygınlaşmışken gericilikle mücadele etmek kolay değil. O yüzden “tatlı su Atatürkçüleri” evlerine kapanıyor, mücadeleden kaçınıyor, kendi sözde ilerici hayatlarını devam ettirmekten öte bir şey yapmıyor...

Halbuki Atatürk öyle mi yapmıştı... Gericilikle mücadelede hiçbir şeyden çekinmedi. 600 yıllık saltanata, 400 yıllık halifeliğe son verdi. Yüzlerce yıllık alfabeyi bile bir günde tarih yapıp Latin alfabesini kabul etti. Türk insanının kıyafetlerini bile çıkardığı yasalarla, yani zorla değiştirdi. Köylerde ağalığı ortadan kaldırdı. Tarikatları, cemaatleri, şeyhliği, dervişliği yasakladı...

Bu liste şüphesiz uzatılabilir. Ve sanırsanız hiçbir Atatürkçünün buna itirazı da olmaz.

Peki Seyit Rıza'yı şu listeye girmekten kurtaran şey nedir? O da bir dini önder değil midir? Herhangi bir şeyhten ne farkı vardır? Dönemin Tunceli insanı, onun müritleri değil midir? Bir aşiret reisi değil midir?

Atatürk'ün Tunceli'de yaptığı gericilikle mücadelede başka bir şey değildi. Üstelik, 1937-38 yıl-

larıyla sınırlı bir mücadele de değildir bu. 1930'lu yılların başından itibaren Tunceli'deki aşiret yapısıyla mücadele edilmiştir. İsyan da zaten Atatürk Cumhuriyeti'nin kararlı tavrını engellemek için çıkmıştır.

Atatürk feodal ağaları ortadan kaldırmak için toprak reformu yapmak istemiş, buna karşı çıkmışlardır.

Atatürk devlete vergi vermeyen aşiretleri yola getirmek istemiş, buna karşı çıkmışlardır.

Atatürk feodal ağaların Tunceli köylüsünü baskı altında tutmalarını sağlayan silahlarına el koymak istemiş, buna karşı çıkmışlardır.

Atatürk "*Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, mensuplar memleketi olamaz*" sözünün gereği olarak Tunceli'deki gerici tarikat yapısını ortadan kaldırmak ve Seyit Rıza'nın dini önderliğine bir son vermek istemiş, buna karşı çıkmışlardır.

Tunceli'de yaşananlar bu kadar nettir.

Ama bu netliği "tatlı su Atatürkçüleri" göremiyor. Haydi anladık, siz kendi hayatınızda gericilikle mücadele etmekten çekiniyorsunuz. En azından 70 yıl önce sizin bugün vermediğiniz mücadeleyi vermiş Atatürk'e sahip çıksanıza! Yapmazlar, yapamazlar, rahatlarını bozmazlar.

Türkiye'yi işte bu "tatlı su Atatürkçülüğünden" kurtarmak gerekiyor. Dersim isyanı tartışmaları en azından buna yaradı. Kimin "tatlı su Atatürkçüsü" kimin gerçek Atatürkçü olduğu ortaya çıkmış oldu.

Solculuk Gericilikle Mücadele Değil de Nedir?

Tabii, Dersim isyanı tartışmaları Türkiye’de hakim olan solculuk anlayışını da ortaya koydu. Biraz da bunun üzerinde duralım...

Konuya girmeden önce solda alttaki iki fotoğrafı dikkatinize sunmak isteriz...

İlk resim 1890 tarihli. En soldaki Seyit Rıza. Yanındaki de babası Seyit İbrahim. Bu fotoğrafta Seyit Rıza henüz 27 yaşında. Kıyafetler, cübbeler, sakallar, sarıklar görüldüğü gibi son derece çağdışı...

Hadi diyelim, o fotoğrafın tarihi 1890. Osmanlı zamanı. Tüm Anadolu zaten öyleydi. Öyleyse ikinci resme bir bakalım. Bu resmin tarihi ise 1938. İsyandan sonra Seyit Rıza yakalanmış. Yanında da iki müridi-marabası. İlk fotoğraftan 50 yıl sonra. Ama kılık kıyafet aynı. Aynı şalvar, aynı sakal, aynı sarık... Bu iki fotoğrafa bakın ve o 50 yılda dünyanın ve Türkiye’nin ne kadar değiştiğini, geliştiğini de bir düşünün...

İşte Dersim isyanını en iyi anlatan şey budur. Seyit Rıza’nın ayaklanmasının tek nedeninin de kısa bir özeti. Atatürk Cumhuriyeti, Türk insanının yaşamını değiştirmişti. Tarikatların, aşiretlerin, padişahlığın kölelerini Cumhuriyet’in özgür insanlarına dönüştürmüştü. Seyit Rıza işte bu dönüşüme karşı çıkmıştır.

İsyen en basit deyimiiyle gerici bir isyandır.

İşin ilginçii, bugün kendisine solcu-devrimci diyen insanlar şu fotoğrafta gördüğünüz gerici insanların resimleriile yürüyüşler, eylemler yapıyor.

Bunun adına da devrimcilik deniyor.

Halbuki resmini tuttukları Seyit Rıza, bir dini önder, seyt... Ve bir aşiret reisi. Binlerce dönüm toprağın yasadışı sahibi. Onlarca köyün ağası... Binlerce silahlı adamı olan bir eşkiya. Devlete vergi vermeyen, Tunceli'de yol kesen, sahibi olduğu köylerin insanını inim inim inleten bir yerel despot...

Dünyada hiçbir sol örgüt böyle bir adamı devrimci lider diye ortaya çıkarmaz...

Ama Türkiye'de çıkarılabiliyor.

İşte bunun üzerine gitmek gerekiyor. Türkiye'de solculuk öyle bir ucubeye dönüştürüldü ki, devlet karşısı her şey sol değer sayılıyor. Halbuki sol, bir şeyi devrimci değer olarak kabul edecekse bunun birtakım kıstasları vardır. Bir ayaklanmayı savunuyorsanız, her şeyden önce ilerici olmalıdır, yani mevcut durumdan daha ileri bir toplumsal yapı için mücadele etmelidir. Seyit Rıza ise tam tersi, Tunceli'deki gerici yapıyı korumak için ayaklanıyor.

Türkiye'de 12 Mart'tan sonra işte böyle ucube bir sol yaratıldı. 68'in Deniz gibi, Mahir gibi devrimci, Atatürkçü, gerçek solcu liderleri 12 Mart faşizmi tarafından tasfiye edildikten sonra ortada kalan lider bozuntuları öyle bir sol anlayış yarattılar ki, Atatürk'e ve Cumhuriyet'e ait ne varsa ona karşı çıkan her şey "sol değer" diye sahiplenildi.

Bugün arkasındaki Amerikan desteği bilinmesine rağmen Kürtçülüğün desteklenilebilmesi de bu anlayışın bir ürünüdür. Dersim isyanının savunulabilmesi de. Bu ABD'nin tezgahladığı açık bir ideo-

lojik provokasyondur. Amaçları Solu Atatürk'ten ve Türk insanından koparmaktı ve görünen o ki bunu büyük ölçüde başarmışlar...

Yoksul, Yoksul Kalmak için Ayaklanırsa Sol Nasıl Tavır Alacak?

Solun Dersim meselesindeki garip tutumunun bir örneğini daha ortaya koyalım. Yine bir fotoğrafın yardımına başvuracağız. (Önceki sayfada en üst fotoğraf)

Bu fotoğraf da yıllardır sözde Dersim katliamının kanıtı olarak sunulur durur. Fotoğrafa dikkatle bakarsanız şunu görüyorsunuz, arkada topuyla tüfeğiyle bir ayaklanmayı bastırmış askerler var. Önde ise etkisiz hale getirilmiş isyancılar. İsyancıların yarı çıplak halleri gözden kaçmasın. Bölücüler bu fotoğrafla yıllardır şu propagandayı yapıyor: "Yoksul Dersimliler Türk askeri tarafından kıyıma uğratıldı." Dersim isyancıları bu şekilde mazlum ve mağdur gösterilmek isteniyor.

Ancak gözden kaçırılan bir şey var. Fotoğraftaki isyancılar yoksul, doğru. Ama onlar yoksulluktan kurtulmak için isyan etmedi. Aksine yoksullukları devam etsin diye isyan etti.

Böyle bir şey olabilir mi demeyin, olur. Sonuçta yoksullar sadece solcu-devrimci hareketlerin tabanını değil, faşist-gerici hareketlerin de tabanını oluşturabilir. Ve bir de bakmışsınız ki, yoksulları yoksulluktan kurtarmak isteyen solculara karşı yoksullar ayaklanmış. Yani yoksullar, yoksullukları devam etsin diye isyan etmiş!

Dersim’de yaşanan da budur işte. Atatürk Cumhuriyeti gelmiş, bölgeye medeniyet getirmek istemiş. Yol yapmış, köprü yapmış, okul yapmış. Tunceli köylüsünü inim inim inleyen ağalığı kaldırmak istemiş. Köylüyü marabalıktan kurtarıp özgür cumhuriyet yurttaşı yapmak istemiş. Tunceli’ye fabrika götürüp, eşkıyalıkla geçinen işsiz güçsüzlere ekmek kapısı yaratmak istemiş.

Ama çıkarları zedelenen aşiret reisleri Seyit Rıza’nın liderliğinde buna direnmiş. Ve cahil Tunceli köylüsünü de kandırıp Atatürk Cumhuriyeti’ne karşı ayaklanmışlar.

Şimdi elinize vicdanınıza koyup yanıtlayın: Bir solcu bu tür bir isyanı niye desteklesin? Var mı bir mantığı?

Dersim isyanında ayaklananlar Spartaküs’ün ayaklandığı kölelerden çok farklı değil aslında. Ancak iki ayaklanma arasında çok temel bir ayrım vardır. Spartaküs’ler kölelikten kurtulmak için ayaklanmışlardı. Ve köle sahiplerine karşı çıkmışlardı. Dersim isyanında ise köleler köle sahipleriyle birlikte köleliği ortadan kaldırmak isteyenlere karşı ayaklandı.

Ayaklananlar sırf köle diye, yoksul diye, isyanın nasıl bir toplumsal sistem istediğine bakmadan desteklemek solculuğa sığar mı?

Spartaküs kölelik düzeni devam etsin diye ayaklansa, bugün devrimciler tarafından sahiplenilirmiydi?

Şeyh Bedreddin, eşitsizlik devam etsin diye mi ayaklanmıştı? Aksine, eşitlik için ayaklandığı için

savunuyoruz onu.

Köroğlu, Bolu Beyi'nin yanında mı savaşmıştı? Hayır, aksine Bolu Beyi'nin zulmüne karşı çıktığı için bir sol değerdir.

Peki Seyit Rıza'yı Bolu Beyi'nden ayıran nedir?

Şüphesiz Bolu Beyi'nin de beslemeleri, marabaları, silahlı adamları vardı. Dersim isyancıları bu açıdan Köroğlu olamaz, olsa olsa Bolu Beyi'nin beslemeleri olabilir... Bugün Dersim isyancılarını savunmak Bolu Beyi'ni savunmaktan farksızdır...

Emperyalizmin Desteklediği Bir İsyan İlerici Olabilir mi?

Ancak Dersim isyanını gerici yapan tek şey bir dini lider tarafından yönetilmesi değildi. Tarihte, dini liderler tarafından yönetilen ve sol tarafından desteklenmesi, en azından sempatiyle bakılması gereken isyanlar da vardır. Ancak bu tür isyanlarda da dini lider, dinsel otoritesini geri toplumsal yapının devamı için değil, daha ileri bir toplumsal yapının oluşması için kullanmıştır. Zaten ancak bu yüzden sol tarafından desteklenebilir.

Örneğin Şeyh Bedreddin, bir dini liderdir, hatta döneminin önde gelen İslam bilginlerindendir. Ancak "*Yarın yanağından gayrı her şeyi paylaşmak*" gibi son derece eşitlikçi bir söylem geliştirmiş ve dinsel kimliğinden sıyrılarak ilerici bir isyanın liderliğine soyunmuştur.

Bu tür isyanlara bir başka örnek ise emperyalizme karşı direniş hareketleri olabilir. Örneğin Libya'da İtalyan Faşizmine karşı direnen Ömer Muh-

tar da bir dini liderdir. Ancak o da dini kimliğinden sıyrılmış, milli bir karakter alarak bağımsızlıkçı bir direniş örgütlemiştir. Bu anlamda da kesinlikle desteklenmesi gerekir.

Ancak Seyit Rıza bu iki kıstasa da uymayan bir isyana kalkışmıştır. Her şeyden önce eşitlikçi değil, aksine ağa-maraba, şeyh-mürit ilişkisini devam ettirmek isteyen eşitlik karşıtı bir gericidir. İkincisi ve belki de en önemlisi, emperyalizme karşı çıkan değil, bizzat emperyalizmin desteklediği bir isyandır. İsyanın arkasında o dönem Hatay meselesi nedeniyle savaşın eşiğine geldiğimiz Fransa vardır. Sırf bu isyan yüzünden Hatay'ın anayurda katılması 2 yıl gecikmiştir.

Ayrıca Seyit Rıza'nın İngilizlerden destek isteyen mektubu da ortadadır. Bugün kimi bölücüler bu mektubu, "Ama İngilizler isyanı desteklemidi ki" diye savunmaya çalışmaktadır. Ancak böyle bir mektubun yazılmış olması bile Dersim isyanının işbirlikçi karakterinin açık kanıtıdır.

Peki emperyalizmin desteklediği bir isyan, sol adına, devrimcilik adına savunulabilir mi? Dünyanın neresinde görülmüş böyle bir hata? Türkiye'yseniz oluyor işte. Çünkü bizim ülkemizde bir kısım sol PKK bölücülüğünün kuyruğuna takılmış, solculuğu Kürtçülükle eşitlemiştir. Bugün PKK'nın arkasındaki Amerikan desteğini görmezden gelen ya da görse bile önemsemeyen "ucube sol" anlayışın, Dersim isyanındaki Fransız desteğini sorun olarak görmesini de beklememek gerekir.

Öyleyse, Türkiye'de ilericiiliğin tanımının yeni-

den yapılması gerekiyor. Bir isyanın ardında emperyalizm varsa, o isyan kesinlikle desteklenmez. O isyan asla ilerici olamaz, ancak gerici olabilir. Çünkü emperyalizm ilerici bir isyana hayatta destek olmaz. Dünya tarihinde bunun tek bir örneği yoktur. Zaten bu emperyalizmin doğasının gereğidir. Emperyalizm sömürgeleştirmek istediği ülkelerdeki toplumsal yapının geri kalması için çabalar. Emperyalizmle gericiilik arasındaki yüzlerce yıllık ittifakın nedeni de budur.

Sola Kurulan Etnik Tuzak

Dersim İsyanı tartışmalarının Sol açısından ortaya koyduğu en önemli mesele de etnik sorun. Türkiye’de PKK’nın ortaya çıkmasıyla birlikte öyle bir ucube anlayış geldi ki, solculuk her tür etnik kimliğin özgürleştirilmesi mücadelesine dönüştürüldü. Bu aslında emperyalizmin 200 yıldır Ortadoğu’da yürüttüğü Kürt kimliği yaratma çabasının bir ürünü.

Bu çabanın sonuçlarını Amerikan işgali sonrası Irak’ta görebiliyoruz. Irak Kürtleri hep işgalin yanında yer aldılar ve ABD bu ülkeye Kürtlerin desteğiyle yerleşti. Zaten işgalin hemen ardından da bir Kürdü, Talabani’yi, cumhurbaşkanı yapıverdiler.

Aynı proje bugün İran’da da, Türkiye’de de uygulanıyor. ABD, Türkiye’de PKK’yı, İran’da da PKK’nın kolu PJAK’ı açıkça destekliyor. Irak’ı Kürtlerle birlikte işgal eden ve bölüp parçalayan ABD, Türkiye ve İran’da da Kürtleri kullanmaya

çalışıyor.

Bugün solcu olmanın tek bir kıstası varsa o da ABD'nin bu Kürtçü-bölücü programına, bugünkü adıyla Büyük Ortadoğu Projesi'ne karşı çıkmaktır.

Dersim İsyanı tartışmalarıyla birlikte ABD'nin yarattığı Kürt etnik kimliğinin yanında bir de Alevi etnik kimliği eklendi. Ve isyanın bastırılması, Atatürk Cumhuriyeti'nin Alevilere yönelik bir katliamı gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bunun ne kadar komik ve temelsiz bir iddia olduğu ortada.

Her şeyden önce Dersim isyanının söylemlerinde Alevilik hiçbir şekilde ön planda değildi. İsyân bildiğiniz Kürt isyanıdır. Zaten o dönem (ve hâlâ) Alevilerin yoğun yaşadığı hiçbir bölgeden destek de görmemiştir. Ayrıca Türkiye'deki Alevilerin Atatürk'le de Atatürk Cumhuriyeti'yle hiçbir problemi olmamıştır. Aksine Aleviler yıllardır Hz. Ali'nin ve Hacı Bektaş Veli'nin resimlerinin yanında Atatürk'ün resimlerini de asmakla övünür.

İddia edildiği gibi Atatürk döneminde bir Alevi kırımı yaşansa, böyle bir durum söz konusu olabilir miydi?

Buradaki tuzağı iyi görmek gerekiyor. Dersim İsyanının bir Alevi isyanı olduğu propagandasının tek bir amacı var: PKK'nın Alevi yurttaşlarımız arasında örgütlenme isteği. Tabii emperyalizmin Türkiye'yi Türk ve Kürt diye bölmenin yanında bir de Alevi-Sünni ayrımı yaratma isteğini de unutmamak gerekiyor. Böylelikle Türk insanının milli kimliği biraz daha parçalanacak ve emperyalizme direnecek milli güç zayıflatılacak.

Bugün solcu-ilerici olmak isteyenler öncelikle bu emperyalist planın farkına varmalı ve ona göre konumlanmalı.

Sol Köycülükle Hesaplaşmalı

Son olarak Sol içindeki bir diğer hastalığı da ortaya çıkardı Dersim tartışmaları: Köycülük. İlginçtir, tüm dünyada solculuk ve ilericilik, köy yaşamını ortadan kaldırmak ve şehirleşmek, sanayileşmek için mücadele eder. Ayrıca köylerdeki feodal yapıyı yani köylü üzerindeki derebeyi-ağa baskısını ortadan kaldırmak ister. Dünya tarihindeki bütün sosyalist devrimlerin programı bu anlamda tek ve ortaktır.

Türkiye’de ise toplum içindeki geri ne varsa, onunla uzlaşmak, hatta onu yüceltmek solculuk sanılıyor. Bu bildiğimiz “kitle kuyrukçuluğu.” Köy kültüründe direnenler, ağa-maraba ilişkisini devam ettirmek isteyenler ne hikmetse Türkiye’de sol tarafından hep destekleniyor. Şehirlerde de varoş kültürü, yani bir türlü şehirleşemeyen ve köy alışkanlıklarını devam ettiren o geri toplumsal yapı da aynı şekilde sempatiyle karşılanıyor.

Bu durum aslında şu yanlışlıktan kaynaklanıyor: Solun tabanı doğal olarak ülkenin yoksullarından oluşuyor. Ve yoksullar da ağırlıklı olarak köylerde ve varoşlarda yaşıyor. Peki Sol ne yapacak? Bu tabanı örgütlemek için mevcut toplumsal yapısıyla mı uzlaşacak, yoksa o yapının geriliğiyle mücadele ederek yoksulları mı özgürleştirecek?

Maalesef Türkiye’de sol bu meselede işin kola-

yına kaçtı. Köy ve varoş kültürüyle hesaplaşmak yerine o kültürlerin etkisi altında kaldı. Bu da kitlelerle buluşmak adına kutsandı...

Halbuki sol, kitlelerin peşinden giden değil kitleleri sürükleyen bir kimliğe sahip olmalıdır. Dersim isyanı tartışmalarında kendisine solcuyum diyen insanların Atatürk'ün tasfiye etmek istediği o geri toplumsal yapıyı savunduğunu, hatta o yapıyı 2010 Türkiye'sinde hâlâ devam ettirmeye çalıştığını hayretle izliyoruz.

Başındaki sarığı, ayağındaki şalvarı bile çıkar-mayan bir anlayışla uzlaşmak dünyanın hiçbir yerinde solculuk olarak algılanmaz. Ama Türkiye'de maalesef yaygın olan kanı bu...

Solun ciddi bir özeleştiri yapıp bu hatadan kısa sürede kurtulması gerekiyor...

Dersim Tartışmaları Sol ve Atatürkçüler için Bir Öze Dönüş Fırsatıdır

Dersim isyanı tartışmaları aslında bir fırsat.

Atatürkçülerin Atatürk devrimciliğiyle tekrar buluşması için bir fırsat.

Kendisini bir türlü Atatürkçü olarak tanımlayamayan solcuların tekrar Atatürk'le buluşması için bir fırsat.

Ve Solun Kürtçülük, bölücülük virüsünden kurtulması için bir fırsat.

Bu fırsatı gerçeğe dönüştürebilmek için küçücük de olsa bir katkımız olduysa, yanlış anlayışların etkisi altında kalmış beyinlere gerçekleri ulaştırabil-diysek ne mutlu bize...

Dersim isyanı tartışmaları. Fethullahçısından bölücü-
süne, 2. Cumhuriyetçisinden Komprador Solcusuna
bütün işbirlikçi akımlar için Atatürk ve Cumhuriyet
düşmanlığı yapma fırsatı oldu. Atatürk'e açıktan saldıra-
mayanlar Dersim isyanının bastırılması sırasında büyük
katliamlar yaşandığı yalanını yaymaya çalıştılar. Avrupa
Parlamentosu'nda "Dersim Soykırımı" üzerine toplantı-
lar bile düzenlendi.

Özgür Erdem bu çalışmasında Dersim isyanıyla ilgili
saklanan gerçekleri ortaya koyuyor ve emperyalist pro-
pagandanın yalanlarını bir bir açığa çıkarıyor. İsyanın
gerici yönünü ortaya koyuyor ve bir efsane haline gelen
sözde Dersim katliamıyla ilgili tarihi belgelere dayanan
doğru bilgiler veriyor:

- İlerici bir halk ayaklanması değil gerici feodal isyan
- İsyanıların ardındaki emperyalist destek
- Dersim'i gündeme getiren emperyalist merkezler
- Dersim katliamı yalanları ve gerçekler
- Dersim isyanının bastırılmasında Atatürk'ün rolü
- Cumhuriyet'in Dersim'e medeniyet götürme çabaları
- Atatürk'ün Dersim'deki derebeylik düzenini ve tarikat
yapısını yıkma mücadelesi
- Dersim isminin Tunceli yapılmasının nedenleri

